

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



İSTER İSTEMEZ 2013'TE  
EN ÇOK BEKLEDİĞİMİZ O!  
**HITCHCOCK**

**BRUCE WILLIS REBECCA HALL CATHERINE ZETA-JONES JOSHUA JACKSON**

**HIGH FIDELITY ve QUEEN'in Yönetmeninden**

**TÜYÜCÜ**



**ŞANS MELEĞİ**



**OYUN BOZAN**



**ESAS OĞLAN**



Bir **STEPHEN FREARS** Filmi

# **BAHSE VAR MISIN ?**

**LAY THE FAVORITE**

**Şimdi  
DVD ve VCD'de!**



**bir  
wjt**

**tiglon**

# AKADEMİ VE SİYAD:

## VİCDANSIZLIK VE VİCDANLILIK

**B**U SENEKİ 85. AKADEMİ ÖDÜLLERİ İÇİN ADAYLAR AÇIKLANDI. SON YILLARIN EN SÜRPRİZ ADAYLIK SONUÇLARI ÇIKTI DESEK YERİDİR. ADAYLARI ZATEN HER YERDE GÖRECEKSİNİZ. “LINCOLN”ÜN 12 ADAYLIKLA BAŞI ÇEKTİĞİ, “PI”NİN YAŞAMI”NIN (LIFE OF PI)

11 adaylıkla onu izlediği bu seneki Akademi Ödülleri’nde şapkadın hangi tavşanlar çıktı, biz önce bir onlara bakalım. En büyük sürpriz kuşkusuz bu hafta Türkiye sinemalarında gösterime giren “Düşler Diyarı”ndan (Beasts Of The Southern Wild) geldi. Filmin dört adaylığına dudak bükten olursa, tüm bu adaylıkların çok önemli kategorilerde (film, yönetmen, kadın oyuncu, uyarlama senaryo) geldiğini önce bir hatırlatalım. Dahası, Benh Zeitlin yönetmen kategorisinde Ben Affleck, Kathryn Bigelow, Quentin Tarantino ve Paul Thomas Anderson’ı devre dışı bırakarak büyük bir iş başardı, bunu da atlamayalım.

Kim derdi Michael Haneke gibi buzdan bir yönetmen bir gün Oscar podyumunda zirveye tırmanacak? İçeride ve dışarıda alkış üstüne alkış toplayan Michael Haneke’nin “Aşk”ı (Amour) ise film, yönetmen, yabancı dilde film, kadın oyuncu (Emmanuelle Riva) ve özgün senaryo dallarında beş adaylık toplayarak herkesi ters köşeye yatırdı.

Sinemalarımıza geçen hafta gelen “Umut Işığım” (Silver Linings Playbook) da sekiz adaylıkla muazzam bir iş başardı. Bunlar arasında film ve yönetmenin yanı sıra dört oyunculuk kategorisi de var. Erkek (Bradley Cooper), kadın (Jennifer Lawrence), yardımcı erkek (Robert De Niro) ve yardımcı kadın (Jackie Weaver) oyuncu dallarında adaylık olarak 1981 yapımı Warren Beatty filmi “Kızılılar”dan (Reds) bu yana

bunu başaran ilk film oldu.

Hayal kırıklıklarına da bir bakalım. Sekiz adaylık alan “Sefiller” (Les Misérables), yedi adaylık alan “Operasyon: Argo” (Argo), beş adaylık alan “Zero Dark Thirty” daha baştan mağlup kabul edilebilirler, zira yönetmenlik kategorisinde tercih edilmedikten sonra, diğer kategoriler yalnızca birer ‘süs’ olarak görünüyor bu filmler için.

Daha küçük ölçekli şoklar yaşayanlar da var. “Kara Şövalye Yükseliyor”un (The Dark Knight Rises) tek bir teknik dalda bile görülmemesi ilginç olmuş. Helen Hunt’ın yardımcı kadında ben de varım dediği “Aşk Seansları”nın (The Sessions) başrolünde bir sakatı canlandıran John Hawkes’un es geçilmesi beklenmedik bir hamle oldu.

Çoğu kişi tarafından Akademi üyelerinin vicdanlarının sorgulanacağı bir yıl olacak kuşkusuz.

Öte yandan, bu sene Türk sinemasının ‘vicdanı’ niteliğindeki SİYAD Ödülleri de kıran kırana bir mücadeleye sahne olacak gibi. 21 Ocak akşamı 19.30’dan itibaren D-Smart 20. Kanal’ın başına kurulusanız, bu heyecana siz de ortak olabilirsiniz. Yeşim Ustaoglu’nun “Araf”ı bütün dallarda adaylık alarak öne çıkmayı başardı. Onu “Tepenin Ardı” ve “Yeraltı” izliyor. Çeşitli festivallerden ödüllerle dönen “Gözetleme Kulesi” ve “Babamın Sesi” de dikkat çekici adaylıklar aldılar. “Bu Son Olsun”, “Can”, “Geriye Kalan”, “Lal Gece”, “Uzun Hikâye” ve “Zenne” de kimi yan dallarda şanslarını deneyecekler.

Türk sinemasının maddi olarak değil belki ama manevi olarak en büyük payesi SİYAD Ödülleri, geçen yıl sinemamızın nasıl bir seyir izlediğini de özetliyor bir bakıma: Gençler gümbür gümbür gelirken, ustalar da bildikleri yoldan şaşmadan ilerliyorlar.

**GİZLİ TEŞKİLAT**  
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

**YAYIN KURULU** BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com  
MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS  
**LOGO TASARIM** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR,  
CUMHUR CANBAZOĞLU, NIL KURAL, İLHAN YURTTSEVER, ERMAN ATA UNCU, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

**6 ÇOK BİLEN ADAM**

Kanunsuzlar (Lawless); Düşler Diyarı (Beasts Of The Southern Wild); Entrika (Arbitrage); Karaoğlan; Efsane Beşli (Rise Of The Guardians).

**17 KAPRI YILDIZI**

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

**18 TRENDEKİ YABANCI**

Tunca Arslan, Gong Li'nin Çin vatandaşlığından Singapur vatandaşlığına geçişini hatırlatıyor...

**20 AŞKTAN DA ÜSTÜN**

Curtis Hanson'dan leziz bir James Ellroy uyarlaması: "Los Angeles Sırları" (L.A. Confidential)... Burak Göral imzasıyla.

**22 ÖLÜM KARARI**

2013'ün merakla beklediğimiz filmlerini sıraladık bu hafta. Birinciye tahmin edersiniz!!! Burçin S. Yalçın imzasıyla.

**26 LEKELİ ADAM**

Greta Garbo'yu bir de bu filmde izleyin: "Öpücük" (The Kiss)... İlhan Yurtsever imzasıyla.

**28 GİZLİ AJAN**

'Kült' kavramının sözlükteki karşılığı olabilir bu film: "Zorlu Yarış" (Repo Man)... Erman Ata Uncu imzasıyla.

**30 AİLE OYUNU**

Son Umut (Children Of Men); Cehennem Melekleri 2 (The Expendables 2).

**34 GENÇ VE MASUM**

Benh Zeitlin'i "Düşler Diyarı"na kadar taşıyan kısa film: "Glory At Sea"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

**36 SAPIK**

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.





# KANUNSUZLAR

★★★★★

**ORJİNAL ADI** Lawless

**YÖNETMEN** John Hillcoat

**OYUNCULAR** Tom Hardy,

Shia LaBeouf, Guy Pearce,

Jason Clarke, Jessica Chastain,

Mia Wasikowska,

Gary Oldman, Noah Taylor

**YAPIM** 2012 ABD

**SÜRE** 116 dk.

**DAĞITIM** Pinema

**26 MİLYON DOLARLIK  
BÜTÇEYE SAHİP BU  
ÇARPICI FİLM,  
SEYİRCİSİNİ 3D FİLM  
İZLER GİBİ HİKAYENİN  
İÇİNE DALDIRARAK  
1930'LARA TAŞIYOR.  
KANUN DIŞILIĞIN AZDIĞI  
KARANLIK BİR DÖNEME.**

**E**N SON EDECEĞİMİZ KELAMI BAŞTA SÖYLEYELİM; İYİ BİR FİLM DURUYOR KARŞIMIZDA. BİR FİLME 'İYİ' DİYE BİLMEK İÇİN PEK ÇOK BİLEŞENİN BİR ARAYA GELMESİ VE SONUCUN TATMINKAR OLMASI GEREKİR; "KANUNSUZLAR"DA HEPSİ BİR ARADA...

Gerçeklere dayanmasının yanı sıra, kaynak aldığı romanın da 'sağlam' olması, daha yola çıkarken filmi avantajlı hale getiriyor. Ardından yönetmen John Hillcoat geliyor. 2009'da çektiği "Yol" (The Road) ile herkesi heyecanlandıran, yeni filmlerini merakla beklememize sebep olan Hillcoat, yanına 'eski ahbabları'nı da alarak temiz bir 'iş'e imza atıyor; onlar da Nick Cave ile Warren Ellis.

Filmin belirleyici isimlerinin başında kuşkusuz eşsiz Nick Cave geliyor. En çok müzisyen olarak bildiğimiz ama aynı zamanda sinemayla da hep arasını sıcak tutmuş olan Cave, filmin hem senaryosuna hem de müziklerine damgasını çakıyor.

25 yıl öncesine dönüyoruz, yıl 1988. Nick Cave o yıllarda yeni yeni parlarken, ilk senaryosunu da yazıyor; "Yaşayan Ölülerin Hayaletleri" (Ghosts... Of The Civil Dead). Ve ilk kez yönetmen koltuğuna oturan birine senaryosunu teslim ediyor; John Hillcoat. Bugün de merakla izlenecek bir hapisane filmi olan bu yapımdan sonra, Cave ile Hillcoat'un yolları zaman zaman yine kesişiyor. 2005'te ikili bu defa yanlarına Warren Ellis'i de katarak "Kanlı Teklif"i (The Proposition) kotarıyorlar. Cave ile Ellis, müziklerini hazırlıyor filmin sadece. Aynı üçlüye, aynı şekilde son olarak "Yol" da rastlıyoruz. Ve şimdi "Kanunsuzlar" da birlikteler, Cave müziklerin yanı sıra Matt Bondurant'ın "The Wettest County In The World" adlı romanını da oturmuş, senaryoya dökmüş ustalıkla...

26 milyon dolarlık bütçeye sahip bu çarpıcı film, seyircisini sanki 3D film izler gibi hikayenin içine daldırarak 1930'lara götürüyor. Büyük Bunalım'ın ve yoksulluğun üzerine içki yasağının, kanun dışı oluşumların ve elbette gangsterlerin vücut bulduğu karanlık bir dönem bu. Belki hikaye olarak anlatılanlara aşinayız; başka







Öte yandan gelen devlet görevlilerinin de gangsterlerden pek farkı yok. Özellikle Charlie Rakes (Guy Pearce), kasabada 'kanun benim' moduna girerek tüm psikopatlığını sergilemeye başlıyor. Diğer yandan, büyük şehirdeki tacizlerden bıkıp kasabaya, Bondurant'ların yanına sığınan dansçı Maggie (Jessica Chastain) ile küçük kardeş Jack'in abayı yaktığı, rahibin kızı Bertha (Mia Wasikowska), filmin kadın kontenjanını tamamlıyor.

"Kanunsuzlar"ın en belirgin yanı, şiddeti ferah ferah kullanıyor olması. Kavgı sahnelerinde olsun, ya da örneğin Forrest'in gırtlığının bıçakla kesildiği sahne olsun, şiddet hep ön planda. Bu anlatım biçimi, dönemin 'sertliği'ni olanca çıplaklığıyla perdeye yansıtırken, günümüz sinemasının 'şiddet gösterip seyirciyi etkileme' amacına da hizmet ediyor. Buna karşın böylesi bir öyküde asla eğreti durmuyor şiddet.

Dönemi hakkıyla yansıtan filmin en büyük avantajı kuşkusuz, şehri hiç göstermeyip kamerayı kasabada tutması. Büyük şehirde 1930'ların atmosferini yansıtabilmek hayli masraf gerektirirken, kasabada otomobiller, giyim-kuşam, saç-makyaj ve diğer küçük detaylarla sorun hallediliyor. Velhasıl "Kanunsuzlar"ın dönem filmi olarak, görsel açıdan hiçbir sorunu yok.

Filmin en büyük puanı iki oyuncuya gidiyor; 'büyük ağabey' Tom Hardy ile 'psikopat' Guy Pearce. "Başlangıç" (Inception) ve "Kara Şövalye Yükseliyor"dan (The Dark Knight Rises) tanıdık İngiliz Tom Hardy, olağanüstü performansı ile artık 'unutulmazlar' arasına adını yazdırıyor. Guy Pearce ise "Los Angeles Sırları" (L.A. Confidential), "Akıl Defteri" (Memento), "Monte Cristo" (The Count Of Monte Cristo) ve hadi "Zaman Tüneli"ni (The Time Machine) de katalım, uzunca bir aradan sonra kariyerine yeni bir 'kusursuz oyunculuk halkası' ekliyor. Saç tıraşından mimiklerine, kendini bir 'nefret objesi'ne çevirmeyi başarıyor.

Shia LaBeouf "Transformers" serisindeki 'gıcık' hallerinden sonra burada ilk kez göz doldururken, "Duyguların Rengi"yle (The Help) parlayan Jessica Chastain; "Jane Eyre" Mia Wasikowska ve elbette büyük Gary Oldman kısa ama etkili rolünde "Kanunsuzlar"ı, başta da dediğimiz gibi, 'iyi bir film' haline getiriyorlar.



Öykü de, oyunculuklar da alkış istiyor ancak müzikler ayrı bir güzel.



Ortanca kardeşi canlandıran Jason Clarke, ne yazık ki silik kalıyor.

filmlerde/dizilerde defalarca tanık olduğumuz bir buhran arenasında cereyan ediyor olaylar.

Çocukluklarından itibaren, başlarına ne gelirse gelsin bir şekilde 'ölüm'den yırtan, bu yüzden 'ölümsüz' olduklarına inanan üç erkek kardeşin; Jack, Forrest ve Howard Bondurant'ın hayat hikayesini izliyoruz. Dalton Kardeşler'in bir eksiği gibi de düşünebiliriz onları. Zira ortanca kardeş Howard, tıpkı Daltonlar'ın ortancaları gibi filmde geri planda kalıyor. Asıl ağırlık ağabey Forrest ile en küçükleri Jack'in üzerinde. Ekonomik çöküş ve içki yasağı döneminde, Virginia eyaletinin Franklin kasabasında içki üretip satıyor üç kardeş. Tabii kimseye hesap vermeden, devlete vergi ödemedi yapıyor bu üretim. Derken devlet 'kanun dışılığı' son vermek üzere olaya el koyuyor ve kasabaya adamlarını yolluyor. Bondurant kardeşler, artık vergi vermek ya da üretimi durdurmak zorunda. Lakin, kimseden korkmayan iki ağabey, kaba kuvvetle gelenleri savuştururken, en küçükleri de kendini kanıtlama derdine düşüyor. Herkesin adını duyunca dahi çekindiği Floyd Banner'la bir içki satışı anlaşması yapıyor ve kardeşler bu sayede satıştan iyi para kazanıyor.

**FİLMİN EN BELİRGİN YANI, ŞİDDETİ FERAH FERAH KULLANIYOR OLMASI. ŞİDDET HEP ÖN PLANDA. BU ANLATIM, DÖNEMİN 'SERTLİĞİ'Nİ OLANCA ÇIPLAKLIĞIYLA PERDEYE YANSITIR.**



Başlat

Ekstralar

Sahne Seçenekleri

altyazı

**filmleri Altyazı ile izleyin**  
sinema derginiz her ay bayilerde

# DÜŞLER DİYARI

★★★★★

**ORJİNAL ADI** Beasts Of The  
Southern Wild

**YÖNETMEN** Benh Zeitlin

**OYUNCULAR** Quvenzhané Wallis,

Dwight Henry, Levy Easterly,

Lowell Landes, Pamela Harper,

Gina Montana, Amber Henry,

Jonshel Alexander

**YAPIM** 2012 ABD

**SÜRE** 93 dk.

**DAĞITIM** M3 Film (Calinos)

**OSCAR ADAYI KÜÇÜK  
AKTRİS QUVENZHANÉ  
WALLIS'İN İNSANI  
DARMADAĞIN EDEN  
PERFORMANSININ DA  
ETKİSİYLE, FİLMDEKİ  
SESSİZ ÇIĞLIĞI NET  
BİR BİÇİMDE  
İŞİTEBİLİYORUZ.**

**B**ENH ZEITLIN İÇİN NE SÖYLENEBİLİR Kİ! IMDB'DEKİ FOTOSUYLA BİRAZCIK OLSUN SEVGİLİ İNAN TEMELKURAN'I hatırlatan bu genç adam, ilk uzun metrajlı filmiyle dünyayı salladı, sallamaya da devam ediyor. İki kısa animasyonla başlayıp, onu "Düşler Diyarı"na taşıyan kısa kurmacası "Glory At Sea"yle 'evrilen' sineması, Zeitlin'i tartışmasız bugünün 'harika çocuk'u yapıyor. Biraz da Steven Spielberg'ün ilk adımlarını hatırlatıyor bize onun bu çıkışı.

Buna 'şanslı' bir ilk film demek ne derece doğru olur bilmiyoruz, ama şans ya da değil, "Düşler Diyarı"nda parçaların yerli yerine oturduğunu ve hedef tahtasının tam göbekten vurulduğunu söylemek mümkün. Benh Zeitlin, senaryoyu da beraber yazdıkları Lucy Alibar'ın "Juicy And Delicious" adlı oyununu (bunu da merak etmedik değil) temel aldığı ilk çalışmasıyla, belki sadece 'evrende kapladığımız yer' üzerine 'küçük' bir film ortaya koymak istiyor, ama sonuca baktığımızda bu 'küçüklük'ün onu devasa boyutlara ulaştırdığını görüyoruz. Çıkış noktasının fersah fersah üzerine tırmanan film, doğru enstrümanlar kullanıldığında etkinin ne derece artabileceğine dair de dersler içeriyor.

Zeitlin, argümanını beylik cümleler eşliğinde dillendirmektense, izleyiciyle arasına yıkılmaz bir köprü kurarak, yani filmin hissiyatını bizlere aşılama yöntemini benimseyerek verince, başkarakterleri Cincime'yle (Hushpuppy) birlikte dünyanın sonuna (ya da başlangıca) doğru kesintisiz bir seyahate çıkmak da kolaylaşıyor bizim için.

Evet, 2012 boyunca sıkça karşımıza çıkan 'kıyamet' konsepti üzerine kurulu bir hikaye örgüsü var "Düşler Diyarı"nın. Ancak bu kıyametin insan eliyle geleceğini (geldiğini) öngörüyor film, ki 'görünen'i çok daha deforme etmeyi düşünmüyor bu anlamda. Buzulların



erimesiyle büyük bir bölümünün sular altında kalacağı neredeyse kesin olan yeryüzünün 'erimeyle yok olacak' güney kısmına sokuyor bizi hikaye. Kuzeydekilerin bir set çekerek kendilerini korudukları gezegende, setin öte yakasındaki 'Leğen' adlı bölgede yaşayanların toprağa (gerekirse suya) tutunma serüvenlerini anlatıyor film.

Post apokaliptik bir atmosfere sahip olsa da, örneğin bir "Çılgın Maks" (Mad Max) ya da "Su Dünyası" (Waterworld) benzeri bir yapıya hizmet etmiyor "Düşler Diyarı". 'İtilmişler' arasında hayatta kalma mücadelesi veren başkarakterleri Cincime ile babası Wink'in, dahası Leğen'deki halkın sessiz çılgınlığını duyulabilir hale getirme isteği öne çıkıyor. Oscar'a da aday gösterilen küçük aktris Quvenzhané Wallis'in insanı darmadağın eden performansının da



etkisiyle bu çığlığı net biçimde işitebiliyoruz. Babası tarafından her açıdan ‘güçlü’ bir birey olarak yetiştirilen Cincime’nin, buna rağmen her şeye ve herkese ‘masalsı’ anlamlar yüklemesi, filmin de atardamarını oluşturuyor. Sert, acımasız, dayanılmaz koşullar altında hayatta kalmaya çalışırken, ‘evrenin minik bir parçası’ olduğunun idrakiyle bazı refleksler geliştiren karakter, ölümle yaşam arasındaki ince çizgide sürdürülen mücadelenin ‘sembolü’ olmayı da başarıyor en nihayetinde.

Belki birçok filmde bu referansı vermiş olabiliriz, ama burada da ister istemez ‘Pan’ın Labirenti’ni (El Laberinto Del Fauno) anmadan geçemeyeceğiz. Guillermo del Toro’nun masalına benzer bir atmosfer kuruyor Benh Zeitlin ‘Düşler Diyarı’nda. Cincime’nin katı gerçeklikten kopuş formülüne dönüşüyor

tutunduğu ‘düş dünyası’. Bir yanda sonu belli olan ve ‘aydınlık’ hissiyatı vermeyen bir tablo dururken, öte yanda mücadele ruhunun da tetiklediği bir ‘süper kahraman’ motifi öne çıkıyor.

Babasının da desteğiyle ‘sağlam’ kalabilen Cincime, küçük yaşta hem duygusal hem fiziksel hem de ruhsal anlamda biriktirdikleriyle adeta tanrısallaşıyor, en azından iyice azalan Leğen halkının gözünde. Bizlerse, son dakikaya kadar onun yanında durmayı görev biliyor, Cincime’yle çıkılacak yolda tökezlemeyeceğimizi hissediyoruz.



Nedense Oscar’a aday olduğu dallardan biri değilse de, Dan Romer ve Benh Zeitlin imzalı müzikleri muhteşem.



Hikayenin ‘uygar dünya’yla bağlantı kurduğu anlar, gerekli olmasına gerekli ama atmosfere pek uygun değil.

**BABASININ DA  
DESTEĞİYLE ‘SAĞLAM’  
KALABİLEN CİNCİME,  
KÜÇÜK YAŞTA HEM  
DUYGUSAL HEM  
FİZİKSEL HEM DE  
RUHSAL ANLAMDA  
BİRİKTİRDİKLERİYLE  
TANRISALLAŞIYOR.**



# ENTRIKA

**15** YAŞINDA ELDE EDİLEN 'PROFESYONEL BİLGİSAYAR KORSANI' UNVANI, 16'SINDA IAIN SOFTLEY'NİN yönettiği "Bilgisayar Korsanları" (Hackers) filminin resmî danışmanı, 19'unda New York Üniversitesi Sinema Bölümü Mezunu, 22'sinde "Breaking In: How 20 Film Directors Got Their Start" adlı kitabın yazarı...

Bu hafta sinemalarımıza konuk olan ve yeni yılın ilk sürprizlerinden birisi olarak kabul ettiğimiz "Entrika"nın 1979 doğumlu yönetmeni Nicholas Jarecki az zamanda 'büyük işler' başarmışa benziyor. Gerçi sektöre aşinalığı film yapım sürecinin çeşitli aşamalarında çalışmanın yanı sıra aileden de geliyor. Ağabeyleri Andrew Jarecki ("All Good Things") ve Eugene Jarecki'nin ("Why We Fight", "Freakonomics") de yönetmen olduğu düşünüldüğünde bu yolu seçmesi (yola gelmesi!) normalmiş gibi görünüyor. Görünen bir şey daha var. O da boynuzun kulağı geçtiği. Çünkü Nicholas Jarecki ilk uzun metrajıyla oldukça olgun bir film koyuyor önümüze.

Film, kahramanımız Robert Miller'ın ailesi tarafından kendisine hazırlanan 'sürpriz' doğum günü partisiyle açılıyor. New York'un önemli yatırım bankacılarından biri olan Robert, yıllarını vererek büyüttüğü şirketini 'makul' bir fiyat karşılığında daha büyük bir bankaya satmak üzeredir. Miller'ı, onun servetiyle 'hayır işleri' yapan karısı Ellen ve veliahtı olan kızı Brooke ile birlikte değerlendirildiğinde her şey kusursuz gibi görünür. Miller doğum günü partisinden 'iş' olduğu gerekçesiyle ayrılıp sevgilisinin yanına gittiğinde ise durumun hiç de öyle olmadığını anlarız. Ama Miller'ın bu 'kusursuzluğunun' façasının bozulduğu alan sadece aile hayatıyla sınırlı değildir. Şirkette de işler biraz karışık görünmektedir. Beklenmedik bir gelişme Miller'ın hayatını altüst ederken; biz de yavaş yavaş birkaç yıl önce ABD'yi kasıp kavuran finansal krizin arka bahçesinde dolaşmaya başlıyoruz.

Filmin senaryosunu da kaleme alan Nicholas Jarecki'nin çok iyi yaptığı birkaç şey var. İlki; geride bıraktığımız 'global kriz' döneminde

bizlere karmaşık gelen, anlamadığımız rakamlardan oluşan, nasıl olduğunu pek de bilemediğimiz gelişmeleri basit bir örnek üzerinden anlatmayı başarıyor oluşu. İkincisi; bunu yaparken sürecin parçalarını yargılamak yerine sistemin işleyişini ve bu 'gayri ahlaki' işleyişin sistemin parçaları tarafından nasıl meşru ve kabul edilebilir olduğunu gösteriyor. Üçüncüsü; piyasa ekonomisinde 'önemli olan ne olduğun değil, ne olduğuna inandırdığıdır' sloganının doğruluğunu kanıtlaması ve son olarak başta Richard Gere, Susan Sarandon, Tim Roth olmak üzere oyuncu tercihlerindeki isabeti. Gerçi Gere'in yerine önce Al Pacino düşünülmüş ama "İyi ki olmamış" diyesi geliyor insanın. Zira Gere, kariyerinin en iyi performanslarından birisini ortaya koyuyor.

Genç yönetmenin bütün bu meziyetlerinin üzerine çıkan bir başka taraf daha var filmde. Miller'ın aile hayatı dışardan bakıldığında ne kadar kusursuz görünüyorsa, şirketi için de aynı şey söylenebilir. Kendisini aslında olmayan ama etrafındakileri olduğuna inandırdığı bir imajla pazarlayan Miller'ın başına gelen felaketin (krizi doğuran emlak balonunun patlaması gibi) sonuçlarının aile ve şirket dünyasında yarattığı değişiklikler arasında ustaca paralellikler kurulması ve iki tarafın sahteliğine dikkat çekilmesi usta işi.

Nicholas Jarecki, ahlaki yargılarda bulunmuyor. Toplumsal bir mesaj kaygısına düşmüyor ama kimi yönetmenlerin "Biz varolan durumu anlattık" kolaycılığına da kaçmıyor. Paranın ve onun etrafından kurulan dünyanın da kendine göre bir 'ahlaki' olduğunu; bu ahlakın sistemin (aile/ekonomi) bekası ve devamı için bazı şeyleri görmezden gelmeyi içselleştirdiğini gösteriyor bizlere.

Nicholas Jarecki, yeni filmini merakla bekleyeceğimiz bir giriş yapıyor sinemaya...



Eva Green'in programının uymaması nedeniyle Laetitia Casta'nın kadroya dahil edilmesi 'şık' bir hareket olmuş.



Miller karakterinin farklı bir yorumla 'sistem mağduru' gibi görülmeye riski taşıması, filmin anlamını değiştirebilir.



**ORJİNAL ADI** Arbitrage

**YÖNETMEN** Nicholas Jarecki

**OYUNCULAR** Richard Gere, Susan Sarandon, Tim Roth, Brit Marling, Laetitia Casta, Nate Parker, Stuart Margolin, Chris Eigeman

**YAPIM** 2012 ABD

**SÜRE** 113 dk.

**DAĞITIM** Pinema

**15'İNDE BİLGİSAYAR KORSANI, 19'UNDA ÜNİVERSİTE MEZUNU OLAN NICHOLAS JARECKI, İLK FİLMİ İLE ABD'NİN FİNANS DÜNYASININ KILCAL DAMARLARINDA GEZİNİYOR.**

# KARAOĞLAN



**YÖNETMEN** Kudret Sabancı

**UYUNCULAR** Volkan Keskin,

Müge Boz, Özlem Yılmaz,

Hasan Yalınzoğlu, Hakan Karahan,

Gafur Uzuner, Turgay Tanülkü,

Suavi Eren, Janbi Ceylan

**YAPIM** 2012 Türkiye

**SÜRE** 107 dk.

**DAĞITIM** UIP (TMC)

**KONU DÜZ VE SIĞ  
OLUNCA YÖNETMEN  
KUDRET SABANCI'YA  
GÖRSEL EFEKTLERİ  
ORAYA BURAYA  
YERLEŞTİRMekten  
BAŞKA İŞ DÜŞMEMİŞ.  
AMA FİLM SIKMIYOR,  
GAYET İYİ AKIYOR.**

**D**İZİ DİZİ FİMLERİ YAPILMIŞ, TV DİZİSİ DE ÇEKİLMİŞ, MEMLEKETİN DÖRT BİR YANINDA KABUL GÖRMÜŞ Karaoğlan büyük iddiayla, büyük bütçeyle, özellikle de genç kuşaklara yönelik numaralar içeren günümüz teknolojisiyle yeniden beyazperdede. 'Aile filmi' etiketi ve o meşhur 'Yeşilçam tadıyla' sloganı da yarı yıl tatili öncesi için 'bonus'u.

Hafızayı tazelemekte yarar var; Karaoğlan'ı şöyle bir hatırlayalım önce. Yaratıcısı Suat Yalaz, Akşam gazetesinde Kaan adında bir çizgi romana başlıyor önce ve ummadığı bir ilgiyle karşılaşılıyor. Ancak, öyküyle ilgili birtakım sorunlar çıkınca Yalaz, Kaan defterini kapatıp, aşağı yukarı benzer tipteki Karaoğlan'la devam ediyor. Tarih 3 Ocak 1962; tam 51 yıl önce.

Osmanlı'nın görkemli yılları gibi şan ve şöhritle dolu bir dönemi anlatmak yerine, Türklüğün daha bir öne çıktığı, Moğol hükümdarı Cengiz Han ile Anadolu'nun kapılarına dayanmış uzantılarının otoriter, istilacı rejimine karşı kahraman Türklerin verdiği var olma mücadelesini çizmeyi tercih ediyor.

Bir tür başarı öyküsü yani; hani o yokluktan, fakirlikten, sefaletten sıyrılıp da üç kıtada hüküm sürebilmiş imparatorluğu nasıl kurduğumuzun adeta 'gelecek programı'...

Avantürü, vurdusu kırdısı bol Karaoğlan o yıl "Cengiz Han'ın Hazineleleri" adıyla sıcağı sıcağına beyazperdeye konuk oluyor, ama Orhan Günşiray'ın canlandırdığı tip fazla gülünç bulununca iz bırakmadan kaybolup gidiyor.

1 Nisan 1963'te bu kez dergi olarak yayınlanıyor Karaoğlan ve Yalaz'ın beklentisinin çok ötesinde ilgi görüyor; 25 bin satıyor. Yeşilçam durur mu; yeniden harekete geçiyor tabii. Akşam gazetesinde film için '2 metrelik Karaoğlan adayı' arandığı ilanı çıkıyor. Aralarında Metin Erksan'ın, Lütü Akad'ın,

Gönül Yazar'ın, Turhan Selçuk'un, Ayhan Işık'ın, Yaşar Kemal'in de bulunduğu ön jürinin içine hiçbir aday sinmiyor. Sonunda, Suat Yalaz kalkıp Ankara'ya gidiyor; hiç tanınmayan, bir 1.85'lik aslan parçası, yeni tiyatro oyuncusu Kartal Tibet'i seçiyor ve 1965 tarihli ilk Karaoğlan filmi geliyor: "Karaoğlan Ve Altaydan Gelen Yiğit". Filmler birbirini izliyor, piyasa canlanıyor, tarihî filmler furyası aldı başını gidiyor, ama bir gün Karaoğlan modası da bitiyor.

Şimdi 40 yıl sonra, milyonlarca dolarlık bütçeyle, bol görsel efektiyle 2013 model Karaoğlan yeniden karşımıza çıkıyor. Sonuç?

İsim, isim gidelim; konu çok düz ve sığ olunca yönetmen Kudret Sabancı'ya görsel efektleri oraya buraya yerleştirmekten başka iş düşmemiş. Bir tür zanaatkarlık yani. Film sıkıyor, iyi akıyor, ama bunca paraya karşın





özellikle savaş ve yolculuk kadrajları hayli tenha.

Karaoğlu'nı oynayan Volkan Keskin özgün tipin uzağında. Sıcak değil; mizahi yanı zayıf ve çapkınlıkla da alakası yok; çok bebeksi. Çoğu zaman dayak da yiyen Karaoğlu'na göre fazla kusursuz.

Çizgi roman tarihimizde popüler olmayı başarabilen tek kadın kahraman olan Bayırgülü'nü canlandıran Müge Boz ise filmin başarılarından; umursamaz tavırları, sempatikliği, karşı konulmaz dişiliğiyle çok rol alıyor diğerlerinden.

Sinema filmlerinde sürekli iş bulmasıyla dikkat çeken Hakan Karahan da, baba Baybora rolüne genç kalsa da durumu kurtarıyor.

Ve Camoka. 'Survivor Hasan' (Yalnızoğlu) tip olarak bu rol için biçilmiş kaftan. İyi de oynuyor, ama öyle garip bir ses oturtmuşlar ki,

anlaşılır değil; sanki 'Orta Dünya'nın yaratıklarına göndermeler var. Tabii, Camoka'yı yıllarca başarıyla canlandırmış Danyal Topatan'ın ardından işi gerçekten zor.

Kötüler camiasının en klas isimlerinden olan, menfaati uğruna her kötülüğe yeltenen, kadın kaçıran, ev yakan, gözünü kırpmadan katliama kalkışan, kah bölgenin en güçlü hanının yanında, kah bireysel operasyon peşinde olan, Karaoğlu'na sürekli yenilmesine karşın her seferinde kurtulan Camoka efsanesinin kilit lafı bu filmin sonu için de geçerli: "Karaoğlu, yaşarsam intikamım korkunç olacak"...



Hiç sıkmadan akıyor ve iki kadın karakterin sürekli çekişmesi tempoun düşmesini engelliyor.



Anlatılanlar kuru, karakterler zayıf ve yan öyküler cılız.

**VE CAMOKA.  
'SURVIVOR HASAN'  
(YALNIZOĞLU) TİP  
OLARAK BU ROL İÇİN  
BİÇİLMİŞ KAFTAN.  
İYİ DE OYNUYOR, AMA  
ÖYLE GARİP BİR SES  
OTURTMUŞLAR Kİ,  
ANLAŞILIR DEĞİL.**



## EFSANE BEŞLİ



**ORJİNAL ADI** Rise Of The Guardians

**YÖNETMEN** Peter Ramsey

**SESLENDİRENLER** Chris Pine,

Alec Baldwin, Jude Law,

Isla Fisher, Hugh Jackman

**YAPIM** 2012 ABD

**SÜRE** 97 dk.

**DAĞITIM** UIP

**3D SEÇENEĞİYLE DE  
KARŞIMIZA ÇIKAN FİLM,  
TEKNİK KONULARDA  
İDDIALI. ÇOCUK İZLEYİCİLERİ  
HEDEFLEDİĞİNİ BELİRTMELİ.**

**N**OEL BABA, PASKALYA TAVŞANI, DIŞ PERİSİ GİBİ ÇOCUKLUĞUN KAHRAMANLARINI SÜPER KAHRAMAN OLARAK YORUMLAYAN William Joyce'un çocuk kitapları, DreamWorks'ün yeni animasyonunun dayanağı...

Ancak filmde öne çıkan karakter, Noel Baba'ya göre çok daha az 'ünlü' bir çocukluk kahramanı: Jack Frost... Zaten onun derdi de çocuklar tarafından fazla tanınmamak. Kendi halinde geçtiği yerleri buza çeviren Frost, Aydaki Adam tarafından bir göreve atanıyor. Bu görev de Noel Baba, Paskalya Tavşanı ve Diş Perisi'nin olduğu koruyucular takımının bir üyesi olmak... Başta hem Frost'un hem de kelli felli koruyucuların garipsediği bu görevde ne yapacağını bilemeyen Frost, bir Hollywood metni klasiği olarak kendisini keşfedince yararlı olabiliyor. Çocukların mutluluğunu tehdit edense, bizde Öcü diye tanınan kötücül Kara.

Sırf konusundan da anlaşılabilceği gibi, DreamWorks'ün çoluk çocuk, yetişkin herkesin gönlünü fetheden "Şrek" (Shrek) serisinin

tersine, sadece çocuk izleyicileri hedeflediği bir film karşımızdaki... Filmde, kash, dövmeli, kapı gibi Noel Baba'nın da kanıtladığı gibi eski moda kahramanlar yeni özelliklerle zamane çocuklarının ilgisini çekecek hale getirilmiş. Ama kahramanlara yüklenen bu pop hallerin, kendine inanmak, kahramanlara güvenmek gibi eski moda değerler için geçerli olduğu söylenemez.

3D seçeneğiyle de karşımıza çıkan film, teknik konularda iddialı. Gelmiş geçmiş en önemli görüntü yönetmenlerinden biri olan Roger Deakins, görsel danışman olarak ekipte. Nitekim filme teknik bir kusur bulana aşk olsun. Yine de görüntü çalışması soğuk bulunabilir. Kadrodaki diğer bir sürpriz isim olan yürütücü yapımcı Guillermo del Toro'nun belirgin görsel stilini ise filmde fark etmek mümkün değil.



Film diyalog aralarında başarılı esprilerle izleyiciyi şaşırtabiliyor ama bu çok sık tekrarlanmıyor.



Justin Bieber tipli bir kahraman olan Jack Frost tüm filmi sürükleyecek bir karakter değil maalesef.



DÜŞLER DİYARI



EFSANE BEŞLİ



ENTRİKA



KANUNSUZLAR

|                              | BİLGEHAN<br>ARAS | OKAN<br>ARPAÇ | TUNCA<br>ARSLAN | BURAK<br>GÖRAL | MURAT<br>ÖZER | OLKAN<br>ÖZYURT | BURÇİN S.<br>YALÇIN |
|------------------------------|------------------|---------------|-----------------|----------------|---------------|-----------------|---------------------|
| DÜŞLER DİYARI                |                  | ★★★★          |                 |                | ★★★★★         |                 | ★★★★                |
| EFSANE BEŞLİ                 |                  | ★★★★          |                 |                |               |                 |                     |
| ENTRİKA                      | ★★★★             | ★★★★          |                 | ★★★★           | ★★★★          |                 |                     |
| KANUNSUZLAR                  | ★★★★★            | ★★★★★         |                 | ★★             |               | ★★★★            | ★★★★                |
| KARAOĞLAN                    | ★                | ★★            |                 |                | ★★            | ★★              |                     |
| ANNA KARENINA                |                  | ★★★★★         | ★★★★            | ★★             | ★★★★★         | ★★★★★           | ★★★★★               |
| AŞK                          | ★★★★★            | ★★★★          | ★★★★            | ★★★★★          | ★★★★          | ★★★★★           | ★★★★★               |
| BEKARLIĞA VEDA               |                  |               |                 |                | ★★            |                 |                     |
| CANIM ÖĞRETMENİM             |                  | ★★★★          |                 |                |               |                 | ★★★★                |
| CHERRY'NİN HİKAYESİ          | ★★★★             |               | ★★              |                | ★★            |                 |                     |
| CM101MMXI: FUNDAMENTALS      |                  |               |                 |                |               | ★★              |                     |
| ELVEDA KATYA                 |                  | ★★            | ★★★★            | ★★             | ★★            | ★★              |                     |
| F TİPİ FİLM                  |                  |               | ★★★★★           |                |               | ★★              |                     |
| HOBBİT: BEKLENMEDİK YOLCULUK | ★★★★             | ★★★★★         |                 | ★★★★           | ★★            | ★★★★            | ★★★★★               |
| HTR2B: DÖNÜŞÜM               |                  | ★★            |                 | ★★             | ★★            |                 | ★★                  |
| JACK REACHER                 | ★★               |               |                 | ★★★★           | ★★            | ★★★★            |                     |
| KIYAMET GÜNÜ                 |                  | ★★★★          |                 | ★★★★           | ★★★★          |                 | ★★                  |
| KIBARCA ÖLDÜRMEK             | ★★★★★            | ★★★★★         | ★★★★            | ★★★★           | ★★★★          | ★★★★★           | ★★★★★               |
| MEDYUM                       |                  | ★★★★          |                 | ★★             | ★             |                 |                     |
| Pİ'NİN YAŞAMI                |                  | ★★★★★         | ★★★★            | ★★★★★          | ★★★★          | ★★★★            | ★★★★                |
| TEPENİN ARDI                 | ★★★★★            | ★★★★          | ★★★★            | ★★★★★          | ★★★★★         | ★★★★            |                     |
| UMUT İŞİĞİM                  |                  | ★★★★          |                 | ★★★★           | ★★★★          |                 | ★★★★                |
| YAKIN TEHDİT                 |                  | ★★            |                 | ★★             | ★★            |                 |                     |
| CEHENNEM MELEKLERİ 2         |                  | ★★            |                 | ★★             | ★★            | ★★              | ★★                  |
| SON UMUT                     | ★★★★             | ★★★★★         | ★★★★            | ★★★★★          | ★★★★★         | ★★★★            | ★★★★★               |

# DÜŞÜNDÜKÇE İÇİM SIZLAR...



**Gérard Depardieu**'nün yüksek vergi oranları nedeniyle Fransa'dan ayrılıp Rusya vatandaşı olması üzerine ister istemez dört yıl kadar öncesine döndüm ve 'Sisteki Yeşim Taşı'nı, yani dünyanın en güzel kadını olan **Gong Li**'nin Singapur vatandaşlığına geçişini anımsadım.

**S**ON OLARAK "Pİ'NİN YAŞAMI" NDA KÜÇÜK BİR ROLDE İZLEDİĞİMİZ GÉRARD DEPARDIEU, FRANSA'DAKİ YÜKSEK VERGİ ORANLARI NEDENİYLE RUSYA VATANDAŞLIĞINA GEÇİP BİR DE VLADİMİR PUTİN'LE sarmaş dolaş olunca epey tepki topladı bilindiği üzere. Oysa 6 Ocak'ta IMF Başkanı Christine Lagarde'ın "ABD ve AB'deki sorunlara acil ve kalıcı bir çözüm bulunamadığı takdirde, dünya, tarihin görmediği bir ekonomik kriz tehlikesiyle karşı karşıya" dediği düşünülürse, Depardieu'yü öngörüsünden ötürü gizli gizli kutlayanlar da vardır mutlaka.

Depardieu olayı aklıma ister istemez dünyanın en güzel ve en iyi kadın oyuncusu olan Gong Li'yi getirdi, içim ve burnumun direği bir kez daha sızladı. Gong da 2008'in Kasım ayında ani bir kararla Çin vatandaşlığından ayrılıp Singapur vatandaşlığına geçmiş, ağır biçimde eleştirilmiş, yerden yere vurulmuştu. Meselenin evveliyatı dikkat çekiciydi.

Çin kültüründe semboller çok önemlidir. 1965'te ülkenin kuzeydoğusundaki Shenyang'da doğmuş, ergenliğini doğu sahilindeki Jinan'da geçirmiş, o yıllardaki en büyük tutkusu müzik olan Gong Li de 1990'lardan itibaren, beyazperdede gösterdiği başarıyla Çin halkının benimsediği sembollerden biri haline gelmişti. Sosyalizm inşasını Mao sonrasında da sürdürüp dünyaya açılan ve ünlü 'Dört Modernleşme Hareketi'nin başarısını dosta düşmana kanıtlayan Çin'in üretip uluslararası arenaya çıkardığı ama örneğin Hollywood'dan gelen tekliflere "Para her şey demek değil... Hollywood'a gidersem Çin halkının duygularını incitebilirim" diyerek sıcak bakmayan Gong Li, sanatçılığı kadar 'vatana bağlılık'ın da sembollerinden biri olarak kabul görüyordu. Gong Li, 'Sisteki Yeşim Taşı' kadar güzel, yumuşak, sağlam,

dayanıklı ve elinde tutana güç verdiğine inanılan bir semboldü Çin için... Kendisini var eden yönetmen Zhang Yimou ile birlikteliği ve sonrasında zengin bir işadamlıya evliliği asla magazin malzemesi haline getirilmedi. Çin onu hep korudu, sakındı.

Sonra ne olduysa oldu, Gong Li'nin direnişi kırıldı, 2005'te Rob Marshall'ın yönettiği Hollywood yapımı "Bir Geyşanın Anıları"nda (Memories Of A Geisha) rol aldı ve Çin'de neredeyse yer yerinden oynadı. Filmde, kendisinden bir sonraki kadın oyuncu kuşağının en parlak adı Zhang Ziyi dahil onlarca Çinli oyuncu da yer almıştı ama eleştiri okları büyük oranda Gong'a yöneltildi. Tepkiler, Çin'in ezeli ve ebedi düşmanı Japonya'ya yönelik bitmeyen tepkinin bir yansımasıydı tabii ki ve "Çinli yıldızların Japonya tarihini anlatan bir filmde geyşaları canlandırması, milli duyguları zedeler, tepkiye yol açar" deniyordu. Çin basınında, "Ama bu bir film ve onlar da oyuncu..." diyen birkaç yazara rastlansa da Çin'in resmi haber ajansı Xinhua'daki yorum çok netti: "Çinli sanatçıların filmlerde Japonları canlandırması ancak figürasyon söz konusu olduğunda kabul edilebilir. Ötesi, Amerikalıların ya da İngilizlerin, beyazperdede Nazi subayı rollerine girmeleriyle, kesinlikle aynı şey değildir!"

Belirteyim ki o günler, üç yıllık Çin maceramın başlangıcına denk geliyordu ve ülke, gerek Japonya'da okutulan tarih kitaplarında yer alan Çinlileri aşağılayıcı ve savaş suçlularını aklamaya yönelik ifadeler nedeniyle, gerekse Japonların Çin'i işgal etmesinin yıldönümünde 400 Japon işadamlarının 500 Çinli fahişe kiralayıp bir



hafta boyunca bir otele kapanmış olmalarının duyulmasıyla gerçekten büyük çalkantı içindeydi... Kısacası, Çin'deki Japon nefreti üst düzeye çıkmış, her tarafa gösteriler yapılırken, Gong Li'yi bir Japon kimliğinde seyretmek olacak şey değildi. Film hemen yasaklandı.

Tepkiler zamanla duruldu tabii ama Çin halkının duyguları da gerçekten incinmişti. Gong Li'nin 2007'de ülkenin üst düzey yönetim organlarından Çin Ulusal Halk Meclisi'nin çevre komisyonuna davet edilmesi iyiye işaret olarak yorumlandıysa da Gong büyük bir hata daha yaptı, çevre komisyonuna boynuna doladığı kürkle katıldı. Çin basını bu kez, öylesi bir yönetim organında ne işi olduğunu sorgulamaya başladı, ne aptallığı kaldı ne zekasının ilkökul seviyesinde olduğu... Bir anda gözden düştü.

Bir yıl sonra ise yasaların kendisine yeteri kadar dış seyahat olanağı vermediği gerekçesiyle -ki bu aynı zamanda yasaların Çin vatandaşlarına yabancı ülkelere belli bir miktarın üzerinde para transfer etmesini yasaklaması şeklinde de anlaşılabilir- Singapur vatandaşlığına geçti. Çin'de çifte vatandaşlık hakkı olmadığı için de Çin Halk Cumhuriyeti vatandaşlığı hakkını kaybetti.

Bilinsin ki onun dönüşünü, Red Hot Chili Peppers'ın "Gong Li" adlı şarkısındaki gibi "Some people say you hate me... Some people say you played me... I don't care if it's true, I'm waiting here for you..." diye mırıldanarak bekleyenlerden biri de benim.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!



# LOS ANGELES SIRLARI

Onun için Amerikan sinemasının en güzel senaryolarından biri demek abartı olmaz... **Amerika Senaristler Birliği'nin** açıkladığı 'En İyi 101 Senaryo' listesinde de yer almakta. **"Los Angeles Sırları" (L.A. Confidential)**, 'yalan ve yozlaşma' üzerine yapılmış en iyi filmlerden...

**J**AMES ELLROY ÇAĞDAŞ AMERİKAN EDEBİYATININ VE SUÇ ROMANLARININ EN USTA YAZARLARINDAN BİRİ KUŞKUSUZ. LOS ANGELES DOĞUMLU ELLROY'UN SİNEMAYA UYARLANMIŞ ÇOK GÜÇLÜ HİKAYELERİ VAR. ELLROY'UN HİKAYELERİ GENELDE OLDUKÇA PESİMİST (KARAMSAR), ŞİDDETLİ VE MELANKOLİK-ROMANTİK AMA ÇOK DA SERTTİRLER. Bunda Ellroy'un annesini daha küçük yaşta kaybetmesi faili hâlâ meçhul olan bir cinayetle kaybetmesinin de rolü olsa gerek. Ellroy'un postmodern, ironik-romantik noir tarzı kendine has bir yazı üslubuyla birleşince hayranlık uyandırıcı çekicilikte romanların çıkmasına sebep olmuş.

Ellroy'a büyük bir tanınırlık getiren kitapları Los Angeles Dörtlemesi olarak anılan dört roman... Dörtlemenin ilk kitabı, "Siyah Dalya", Los Angeles tarihinin en karanlık cinayetinin arkasındaki sır perdesini kurgusal bir hikayeye dayandıran eşsiz bir suç romanıdır. Maalesef bu harika romanı Brian De Palma kötü yazılmış bir senaryoyla sinemaya uyarladı... Dörtlemenin film olan diğer bir romanı ise Brian Helgeland'ın elinde öyle bir senaryoya dönüştü ki, Curtis Hanson'ın yönetmenliğini üstlendiği "Los Angeles Sırları" türün en güçlü filmlerinden biri oldu bu senaryo sayesinde...

Hanson'ın filmi öyle 'hazır' bir metinle yola çıkıyor ki doğrusu iyi filmin iyi bir senaryoyla başladığının birebir örneğini oluşturuyor. Zira Hanson'ın "Los Angeles Sırları"ndan (1997) önceki orta dereceli gerilim filmlerinin ("Psikopat / Bad Influence", "Beşikteki El / The Hands That Rock The Cradle" ve "Vahşi Nehir / River Wild") üstüne, kimse bu kadar başarılı bir film beklemiyordu belki de.

Hanson, Helgeland'ın kitabı oldukça güzel sadeleştirip, çok daha 'netleştirilen', çok doğru yazılmış, eksiksiz senaryosuna katkı yapmakla kalmayıp, onu zorlamadan, gösteriş yapmadan ya da stilize tuzaklara düşmeden de peliküle aktarabilmiş. Zaten elinde performanslarının doruklarında gezinen çok nitelikli oyuncular da varmış...

Jenerik bize 1950'lerin Los Angeles'ının önce görünen kısmını sonra da arka planını kusursuzca aktarır ve hikayenin 'serim'ini kurar. Bölgenin organize suç dünyasından sorumlu patronunun yakalanışıyla birlikte, TV dizilerindeki sanal polis kahramanlar sayesinde cıvaları giderek parlatılan Los Angeles polislerinin de keyfi yerindedir. Ama şimdi 'eski' patronun yerini doldurmak için şiddet dozu giderek artan bir rekabet vardır şehirde...

Hikaye bize tam bu ortamda üç polis karakterinin izini sürdürür. Bud şiddete meyyal, iri kıyım ama romantik, işine sadık bir polistir. Edmund babası gibi kahraman bir polislik kariyeri yapmak için hırslı

dolu, mesleğinde son derece tutucu bir polistir. Jack ise çok ahlaklı ve ciddiyet sahibi olmasa da, TV'deki polisiye dizilere de danışmanlık yapan, zevkine düşkün ama içgüdüleri güçlü bir polistir. Bu üç polisin yolu, şehrin suç şebekesini ele geçirmeyen isteyen güçlü bir 'düzen'in karşısına çıkar. Bu düzenin içinde yozlaşmış polisler de vardır...

Hanson'ın filmi gösterişçi değildir dedik ama güçlüdür. Senaryoda eksiksiz detaylandırılmış üç polis karakterini de sinemanın tüm olanaklarını kullanarak betimler. Birbirine sağlam bir zincirin halkaları kadar bağlı sahneler falsosuz bir kurguyla akıp giderken her karakterin kendi içsel dünyalarına uygun kadraj ve çekim ölçekleri kullanır Hanson. Bud'ın iri kıyımlığını ve kontrolsüzlüğünü alt açıyla anlatırken, Edmund'ın hırsını ve kibirini üst açıyla yakalar. Jack'in gösteriş merakı ve muzipliği ise daha hareketli açılarla sergilenir. Filmde bu üç karakterin yolları aynı düzlemde öyle güzel kesiştirilir ki en ufak bir tesadüfe, ya da hesaba meydan bırakılmaz.

Ana karakterlerinin zaafı, ahlaki üstünlükleri kadar sağlam örülmüştür. Bud'ın annesinin o çocukken gözlerinin önünde babası tarafından dövülerek öldürülmesi ve üç gününün onun başında ağlayarak geçirmek zorunda kalışının getirdiği psikolojik travma onun zayıflığını oluşturur... Edmund'ın polis teşkilatı içinde gammazlığı bile, göze aldığı kariyer hırsı da onun bazı gerçekleri geç fark etmesine neden olur. Jack'in zaafıysa konformist olması ve alaycılığıdır. Üçü de gözlerinin önünde gerçekleşen 'büyük tezgah'ı fark edebilmek için zaaflarını yenmek zorundadır...

Guy Pearce, Russell Crowe ve Kevin Spacey kariyerlerinin en iyi oyunlarından örnekler sergiler bu karakterlerde... Filmin en büyük arzu nesnesi, kusursuz sanat yönetimi... Aday olduğu pek çok ödülü bu dalda da "Titanic"e kaptıran film, neyse ki filmin diğer arzu nesnesi Kim Basinger'in aday olduğu 'yardımcı kadın oyuncu' ve 'uyarlama senaryo' dallarında ezilmedi. Filmde dönemin ünlü aktrislerine benzetilen fahişelerden birini canlandıran (Veronica Lake'e benzetilmiş olarak) Lynn Bracken karakterinde Basinger bazen kırılmalı bir kurban, bazense tehlikeli ve 'oyunbaz' bir femme fatale olarak kariyerinin en iyi performanslarından birini veriyor...

Basinger bu 'zirve'yi doğru kullanabilseydi bugün bambaşka bir konumda olabilirdi belki... "Los Angeles Sırları" Amerikan sinemasının en iyi başardığı film türlerinden birine (film-noir) ait, sinema okullarında ders niyetine okutulacak bir senaryosu var ve ne zaman izlense keyif verecek bir film...



# 2013'TE ETEKLERİMİZ ZİL ÇALARAK BEKLEDİĞİMİZ 11 FİLM

Yeni yılla birlikte bizi yepyeni heyecanlar ve elbette filmler bekliyor! Pek çok büyük usta, pek çok büyük yıldız, yeni filmleriyle karşımızda olacak. İlginç öyküler, nefes kesen maceralar yolda. **2013**'te izlemeyi umduğumuz 11 filmi güç bela da olsa ayıkladık, huzurunuza getirdik!

## H ER YILBAŞINDA OLDUĞU GİBİ, BU YIL DA HEYECANLA BEKLEDİĞİMİZ 11

filmi ocak ayının ilk günlerinde yazıyoruz. Peki seçimimizi neye göre yaptık? Öncelikle yeniden çevrimlerden, devam filmlerinden gına geldiği için onları es geçtik. "Man of Steel" gibi artık fazla bir şey beklemediğimiz 'yeniden diriltme' hamlelerine de kayıtsız kaldık. "Zero Dark Thirty" ve "Sefiller" (Les Misérables) gibi Oscar döneminde ağızlara sakız olacak bazı filmleri (hepsini değil!) pas geçtik. Yine de "Suç Çetesi" (Gangster Squad), "Muhteşem Gatsby" (The Great Gatsby), "Muhteşem Yaratıklar" (Beautiful Creatures), "Yolda" (On The Road), "The Host", "Gambit", "Oblivion", "Pacific Rim", "The Barrens", "The Paperboy", "Stoker", "The Last Stand", "Ender's Game", "The Tomb", "47 Ronin", "Epic", "Alex Cross" gibi projelerde aklımız kaldı! Son olarak vizyon tarihlerinin değişme olasılığı hep var biliyorsunuz.

## 1 HITCHCOCK VİZYON: 1 ŞUBAT

Eh, bu sene beklentimizi en çok kaşıyan filmin bu olması sizi şaşırtmamıştır! Dergimizin isim babası Alfred Hitchcock rolünde Anthony Hopkins, Hitch'in karısı Alma rolünde de Helen Mirren... Sacha Gervasi'nin ilk uzun metrajı olacak "Hitchcock", üstadın "Sapık"ı (Psycho) çekiş sürecini konu alıyor. Haliyle bize bir Janet Leigh, bir Vera Miles, bir de Anthony Perkins gerekiyor ki, onlar da Scarlett Johansson, Jessica Biel ve James D'Arcy. Filmin orijinal afişinin tanıtım cümlesi şöyle: "Her 'Sapık'ın arkasında muhteşem bir kadın vardır." Şu diyaloglar bile heyecanımızı katlıyor: HITCHCOCK: Senin kadar güzel bir başka Hitchcock sarışını daha bulamam. ALMA: Ah, Hitch. Bunu duymak için 30 yıl bekledim. HITCHCOCK: İşte bu yüzden tatlım bana Gerilim Üstadı diyorlar.



2



3



4



5

## 2 PASSION VİZYON: 5 NİSAN

Son filmi “Örtülü Gerçek”in (Redacted) üzerinden altı yıl geçmiş. Nihayet Brian De Palma’dan iç gıcıklayıcı bir gizemli gerilim geliyor. Kimbilir, belki de yeni bir “Öldüren Kadın” (Femme Fatale)? Patronu fikrini çalınca çılgına dönen ve ölümcül bir intikam planı yapan genç bir iş kadınının öyküsü bu. Rachel McAdams ve Noomi Rapace başrollerde. Son derece yakıcı bir lezbiyen temas’ın afişe taşındığı film, Venedik ve Toronto film festivallerinde gösterildi. Yine viraj üstüne virajın alındığı, izleyeni bir sağa bir sola savuran senaryosuyla Brian De Palma’nın adına yaraşır bir cinsel gerilimle karşı karşıyayız. Alain Corneau’nun 2010’da yönettiği, başrolleri Ludivine Sagnier ve Kristin Scott Thomas’ın paylaştığı “Crime d’Amour”un yeniden çevrimi olan film, listemizdeki tek yeniden çevrim. Eh, De Palma’ya o kadar torpil olsun çok mu?

## 3 DÜNYA SAVAŞI Z (WORLD WAR Z) VİZYON: 21 HAZİRAN

Yalnızca Brad Pitt’i zombilerden kaçarken görmek için bile insanın merakını kaşıyan bir film. Bir zombi salgınının önüne geçebilmek için zamana karşı yarışan BM çalışanı Gerry Lane’in hikayesi, Max Brooks’un hayli popüler romanlarından uyarlandı. Yönetmen ise “Kesişen Yollar” (Monster’s Ball) ve “Lütfen Beni Öldürme” (Stranger Than Fiction) gibi ilginç filmleri olan Marc Forster. Brad Pitt’in yanında Mireille Enos, David Morse ve Matthew Fox’un isimlerini de görüyoruz. Özellikle “Yedi”den (Se7en) beri korku unsurlarının bu kadar baskın olduğu bir filmde rol almamış Pitt’in performansını heyecanla bekliyoruz. Son dönemde birçok projeye saldıran Pitt’in şirketi Plan B’nin yapımcılığında ve Marc Forster’in yönetiminde, bir ‘zombi açılımı’ bekliyor olabilir bizi. Umarız ‘koşan zombi’ konseptine alerjiniz yoktur...

## 4 ZİNCİRSİZ (DJANGO UNCHAINED) VİZYON: 1 ŞUBAT

Bir Tarantino filmi gösterime girecek ve sinema alemlerinde çıt çıkmayacak; mümkün mü? Spike Lee daha filmi izlemeden kaşını kaldırdı: “Bu filmde de çok fazla ‘zenci’ (nigger) sözcüğü geçiyormuş, ben bu filmi izlemem!” Zaten kıl olduğu yönetmeni yine protesto etti. “Zincirsiz”, ABD’de gelmiş geçmiş en çok iş yapan Tarantino filmi olmaya doğru gidiyor. Genelde spagetti western’e, özelde Sergio Leone’ye saygı duruşu niteliğindeki film, özgürlüğünü kazanıp akıl hocasıyla birlikte Mississippi’li bir toprak ağasının elinden karsını kurtarmaya yeminli siyah silahşörün hikayesini anlatıyor. Django’da Jamie Foxx, akıl hocası Dr. King Schultz’da Christoph Waltz, toprak ağası Calvin Candie’de Leonardo DiCaprio ve Django’nun karısı Broomhilda’da Kerry Washington’ı görüyoruz.

## 5 TO THE WONDER VİZYON: 8 MART

Kulağa inanılmaz geliyor ama Terrence Malick, bir önceki filmi “Hayat Ağacı”ndan (The Tree Of Life) yalnızca 1 (yazıyla bir) yıl sonra huzurlarımızda. Kendisi değil elbette, filmi. Yazıp yönettiği yeni filminde Ben Affleck, Rachel McAdams, Olga Kurylenko ve Javier Bardem gibi ilginç bir oyuncu karışımı yaratan üstad, “Yeni Dünya: Amerika’nın Keşfi”nden (The New World) beri yanından ayırmadığı görüntü yönetmeni Emmanuel Lubezki’yle de üçüncü kez işbirliğine gitti. Basına sızan fotoğraflarına bakılırsa yine fonunda buğday tarlası bulunan karelere rastlıyoruz ama bu sefer bir “Cennet Günleri” (Days Of Heaven) beklemek yanıltıcı olabilir. De Palma’nın “Passion”ı gibi Venedik’t e Altın Aslan için yarışan (ve eli boş dönen) “To The Wonder”, Oklahoma’da geçen duygusal bir aşk dörtgenine tanık edecek bizleri.



## 6 THE WOLF OF WALL STREET VİZYON: 15 KASIM

Martin Scorsese ile Leonardo DiCaprio bir kez daha (artık saymayı bıraktık!) yan yana. Jordan Belfort'ın kendi yaşadıklarından yola çıkarak kaleme aldığı film, şu günlerde yalpalayan Amerikan kapitalizmine bir de Martin Scorsese'nin vizöründen bakma fırsatı tanıyacak. Jordan Belfort'ı DiCaprio'nun canlandığı filmin oyuncu kadrosu muhteşemden bir tık daha iyi. Jonah Hill, Matthew McConaughey, Jon Favreau, Jean Dujardin, Shea Whigham, Rob Reiner, Spike Jonze'nin yanı sıra Nadine rolünde (bu rolü Blake Lively, Rosie Huntington-Whiteley, Teresa Palmer ve Amber Heard'e yedirmeyen) bir starlet, Margot Robbie... Konu ise 1990'larda Wall Street'te karıştığı geniş çaplı bir dolandırıcılık ve manipülasyon davası esnasında devletle işbirliği yapmayı reddeden ve bu yüzden 20 ay hapis yatan genç bir borsacıya odaklanıyor.



## 7 ELYSIUM VİZYON: 9 AĞUSTOS

Bu sene bilimkurgular açısından bereketli geçecek ve açıkçası bu seçkiyi yaparken vazgeçerken kahrolduğumuz örnekler de oldu. 100 milyon dolar bütçeli "Elysium" ise göğsümüzü gere gere dahil ettiğimiz bir janr filmi. "Yasak Bölge 9"la (District 9) yıldızı parlayan Neill Blomkamp'ın yazıp yönettiği filmde 2159 yılına gidiyoruz. Çok zengin insanların Elysium isimli bir uzay istasyonunda, fakirlerin ise harap ve bitap düşmüş Dünya'da yaşadığı bir ortamda Max (Matt Damon) diye bir adam çıkıyor ve bu düzene isyan ediyor. Dünya'dan Elysium'a kaçak girişleri önlemekten sorumlu hükümet bakanı Rhodes (Jodie Foster) ise önündeki en büyük engel. Hikaye ve temalar (göçmenlik, mültecilik) "Yasak Bölge 9"la paralel gelişiyor. Yönetmen Blomkamp vizyonunu yenileyebilecek mi göreceğiz.



## 8 LINCOLN VİZYON: 8 ŞUBAT

Önümüzdeki Oscar törenini darımaduman edecek bu filmi görmezden gelmemiz söz konusu olamazdı. ABD'nin efsanevi kurucu babalarından Abraham Lincoln'ün vampir avcılığından emekli olup ülkeyi yönetmesi gerektiğini hatırladığı günlere gidiyoruz. Ülkenin kuzeyi ile güneyinin birbirini gırtlakladığı günlerde o dönemki başkan Lincoln yalnızca cephede değil, kendi kabinesinde de mücadele halinde. Zira köleliği yasaklama niyeti ortalığı ayağa kaldırıyor. Bu 'Bir Steven Spielberg Film'i' olduğu için, Amerikan demokrasisine büyük bir saygı duruşu muhtemelen bizi bekliyor ama beri yandan Daniel Day-Lewis ve Sally Field'in parmak ısırtan performansları da yabana atılmayacak bir beklenti yaratıyor. Spielberg'in yıllardır hazırlık yaptığı ve 65 milyon dolarlık bir bütçeyle çektiği "Lincoln", Kuzey Amerika'da şaşırtıcı bir gişe başarısı yakaladı.

## 9 DANS LA MAISON VİZYON: 24 MAYIS

Son yıllarda belirgin bir düşüş yaşadığını kabul etmekle birlikte, yönetmen François Ozon'dan umudu kesmiyoruz. San Sebastián Film Festivali'nden en büyük ödül olan Altın İstiridye, Toronto'dan da FIPRESCI ödülüyle dönen yeni filmi "Dans La Maison" yine bir oyundan uyarlama. Senaryoyu Ozon, Juan Mayorga'nın oyunundan bizzat uyarladı. Kristin Scott Thomas, Emmanuelle Segnier ve Fabrice Luchini'nin oynadığı film gerilim türünde. Öğrenci bir arkadaşının edebiyat derslerine sızmaya başlayan ve yazdıklarıyla öğretmenin de gönlünü çalan 16 yaşındaki bir gencin karanlık emellerini izleyeceğimiz filmi eleştirmenler yere göğe sığdıramıyorlar. İstediginde karakterler arasındaki sessiz gerilimi ustaca inşa ettiğini bilenler, bu François Ozon filmine kendilerini hazırlasınlar.



## 10

## 10 OYUNBOZAN RALPH (WRECK-IT RALPH) VİZYON: 15 ŞUBAT

Bu animasyon Kuzey Amerika'da hatırı sayılır bir gişe başarısı yakaladıysa da, 165 milyon dolarlık astronomik bütçesi onu çok kârlı kılamadı. Bununla birlikte, 1980 ve 1990'ların video oyunlarına epeyce zaman (ve jeton) harcamış kimsenin kayıtsız kalamayacağı bir film bu. Düşünün, M. Bison, Zangief, Ken, Ryu, Chun Li ve Cammy gibi Street Fighter karakterleri, Pac-Man, Sonic ve daha bir dolu o dönemin video oyunu karakteri bu filmde konuk oyunculuk yapıyorlar. Filmin ilham kaynağı ise yine 1980'lerin popüler oyunu Donkey Kong. İçinde bulunduğu oyunun kötü adamı olan Ralph artık sevilen, iyi bir kahramana dönüşmek ister. Nefret edilen bir tiplere olmaktan usanmıştır. Sonunda başka bir modern oyuna sızarak kahraman olma şansı elde eder. Fakat her şeyi yüzüne gözüne bulaştırır.

## 11 THIS IS THE END VİZYON: 13 EYLÜL

Adıyla, sanıyla bu dosyaya uygun bir son nokta koyalım dedik. Aynı zamanda da bir komedi filmiyle... Yılın bizim açımızdan beklenen komedisi ise Judd Apatow tayfasından geliyor. Seth Rogen ve Evan Goldberg yazar ve yönetmen koltuğundalar. Kendilerine ait bir kısa filmde yola çıkıyorlar. Bu ilginç öykülü filmde herkes kendisini canlandırıyor. Emma Watson Emma Watson'ı, Paul Rudd Paul Rudd'ı, James Franco James Franco'yu, Jonah Hill Jonah Hill'i, Jason Segel Jason Segel'i, Seth Rogen Seth Rogen'i... Bu böyle uzayıp gidiyor, ta Rihanna'nın Rihanna'yı canlandırmasına dek... Konu da çılgınca: James Franco'nun evinde verdiği partide tüm bu ünlüler kıyametin yaklaştığını öğrenir ve çığırından çıkarlar. Biraz riskli bir öykü, kabul, ama sağlam bir geyik sizi bekliyor, en azından bundan şüpheniz olmasın.

# ÖPÜCÜK

“Öpücük” (The Kiss) size bir **Greta Garbo** filminden bekleyebileceklerinizin asgarisini sunuyor: romantizm, melodram, aşk, tutku, gizem ve elbette iyi oyunculuk. Tüm film baştan sona **Garbo**’nun etrafında kurulmuş vaziyette ve o da beklentileri boşa çıkarmayıp ufak çaplı bir gösteriye girişiyor. 1929 yapımı yapıt, aynı zamanda hem MGM’in hem de Garbo’nun son sessiz filmi.

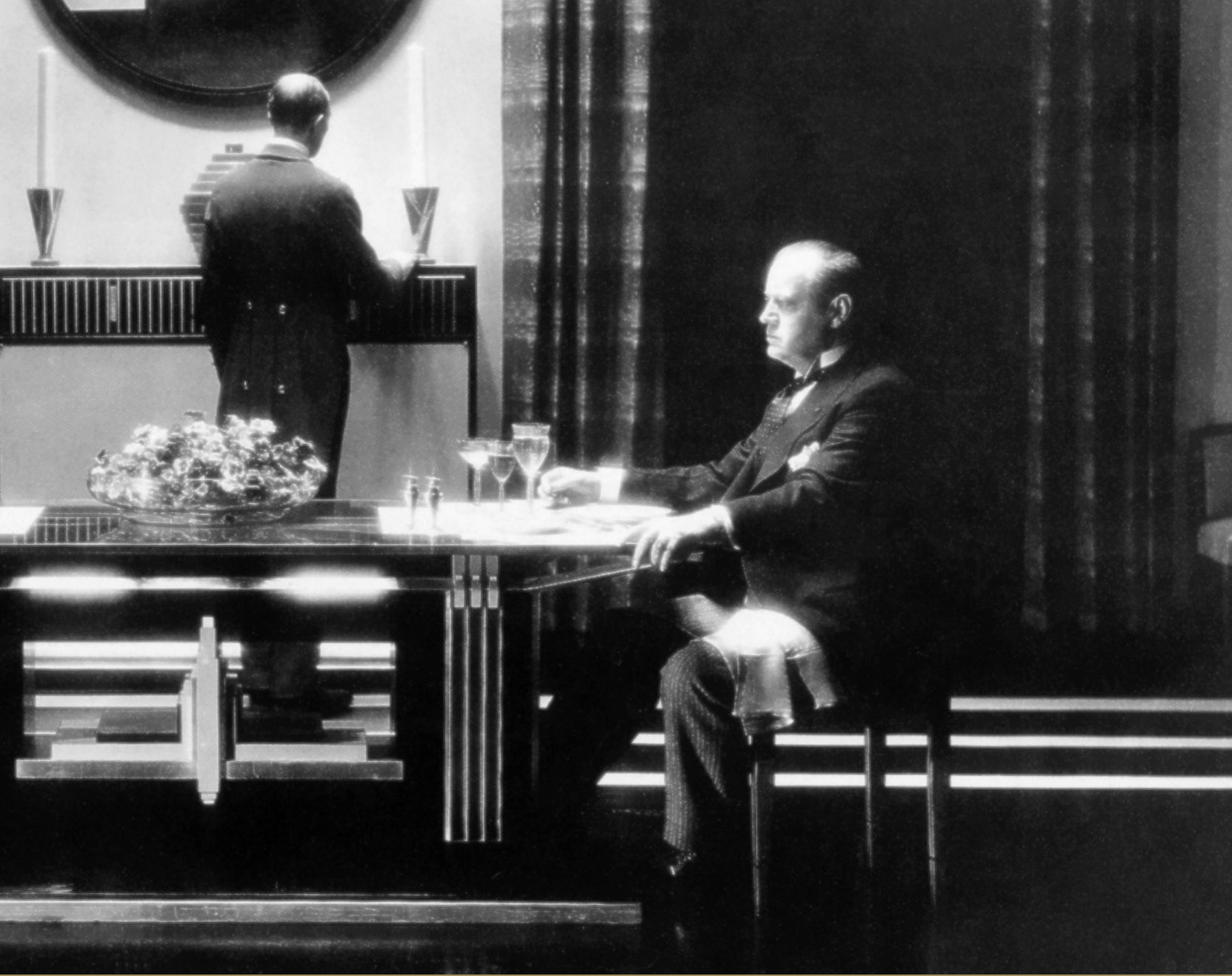
ÖPÜCÜK” (THE KISS, 1929) YALNIZCA GRETA GARBO’NUN GELMİŞ GEÇMİŞ EN GÜZEL KADINLARDAN BİRİ OLDUĞUNU HATIRLAMAK (YAHUT BİLMİYORSANIZ DA EN NİHAYET ÖĞRENMEK) YÖNÜNDEN BİLE KAYDA DEĞER BİR YAPIM. O KADAR Kİ, NEREDEYSE TÜM FİLM GARBO’NUN CAZİBESİNE DÜZÜLMÜŞ BİR METHİYE ADETA. FAKAT HEPSİ BU kadarla sınırlı değil elbette. Garbo’nun cazibesi bir tarafa, beyazperdede arz-ı endam eylemiş en büyük oyunculuk abidelerinden biri olduğunu hatırlatmak gibi meziyetleri de mevcut filmin. Fransız sinemasının kalburüstü yönetmenlerinden biri olmasına rağmen, pek kadri kıymeti bilinmemiş bir ismin, Jacques Feyder’in imzasını taşıyan “Öpücük”, yalnızca yönetmenin ve Garbo’nun değil, yapımcı firma MGM’in de son sessiz filmi olma özelliğini taşıyor. Yasak bir aşk ilişkisi etrafında gelişen filmde Garbo bir değil, iki değil, tam üç erkeğin -ve aslında kim bilir daha nicelerinin- arzu nesnesi konumunda. Yasak aşkın diğer kahramanı olan ve kendisinin de tutkuyla sevdiği genç avukat, varlıklı ama aynı zamanda ölümcül derecede kıskanç kocası ve yüksek sosyetedden henüz bıyıkları bile terlememiş bir yeniyetme. Garbo’nun hayat verdiği Irene ve avukat sevgilisi Andre müze köşelerinde gizli saklı sürdürmeye çalıştıkları ilişkileri çıkmaza girince mecburen son noktayı koymaya karar veriyor. İki âşğın çektiği ayrılık acısı henüz



tazeyken ve Andre de alıp başını yabancı diyarlara gitmişken, Irene toy bir sosyete delikanlısı olan Pierre ile masumane bir dostluk kuruyor.

Gelin görün ki; Pierre’in Irene’den karşılık görmeyen hisleri çocukça bir aşka meyletmeye başladığı zaman kader de bahtsız kadının etrafında ağlarını örüyor. Irene’in Pierre’in dudaklarına kondurduğu masum bir veda öpücüğü ve sonrasında gelen bir yanlış anlama Irene’in kocasını önce kıskançlık krizlerine, ardından da mezara sokuyor. Adamın ölüm sebebi, Feyder’in ‘kapıları yüzümüze kapatması’ sayesinde belirsizliğini korurken, tüm şüpheler Irene üzerinde toplanıyor. Çetrefilli bir sorgulama sürecini müteakip Irene’in yargılanmasına başlanıyor.

“Öpücük” size bir Gabro filminden bekleyebileceklerinizin asgarisini sunuyor: romantizm, melodram, aşk, tutku, gizem ve elbette iyi oyunculuk. Tüm film baştan sona Garbo’nun etrafında kurulmuş vaziyette ve o da beklentileri boşa çıkarmayıp ufak çaplı bir gösteriye girişiyor. Ancak Garbo’nun koca filmi sırtında taşıdığını iddia etmek çok da gerçekçilik barındırmıyor esasen. Özellikle de Feyder’in film boyunca sıraladığı marifetlerini gördükten sonra övgülerin tamamını sadece Garbo’ya bahşetmeye



sanıyoruz ki hiçbir sinemaseverin gönlü elvermeyecektir. “Öpücük”ü vasat bir melodram sınıfına girmekten kurtaran da bizzat Feyder’in çabaları oluyor zaten. Zira film, senaryo düzeyinde pek de kayda değer bir yetkinliğe sahip olmasının yanında, bazı ciddi boşluklar da barındırmıyor değil. Dememiz o ki; filmin senaryosundan pek bir özgünlük beklemeyin. Ancak özellikle kurgu, anlatım ve mizansen yönünden kimi yenilikçi (ya da en azından sıra dışı diyelim) denemelerse aradığınız, “Öpücük” bunları size fazlasıyla verecektir.

Romantik melodram türüne dâhil edilebilecek filmler çerçevesinde baktığınızda, Feyder’in “Öpücük” ile türe yeni bir yaklaşım katma çabaları kendini en çok kurguyu kullanım biçiminde belli ediyor. Flashback sekansları ile sık sık kronolojik yapıyı bozan yönetmen bu sayede karakterlerin (özellikle de Irene’in) bakış açısından olayları izlememize olanak tanıyor. Fakat daha da ilginç Feyder’in bu geri dönüşler aracılığıyla bizi yalnızca sessiz bir tanık konumunda tutmaması. Şöyle ki; Irene’in polisler tarafından sorgulandığı ve olay gecesini anımsadığı sahnede olan biteni Irene’in yalnızca bakış açısından değil, aynı zamanda neredeyse zihninin içinden gözlemliyoruz. Irene’in ruh haline koşut biçimde

ilerleyen bu geri dönüş sekansı onun verdiği çelişkili ve bazen de düpedüz yalan ifadelerin görsel karşılığını da birebir perdeye yansıtıyor; zamanı hatırlamaya çalıştığında masanın üstündeki saatin kolları kendi kendine bir ileri bir geri oynuyor ya da pencereler ve kapılar Irene’in anlattıklarına paralel olarak kendi kendine açılıp kapanıyor. Biz ise kocasının nasıl öldüğünü tam olarak bilmesek de, Irene’in ifadelerindeki gerçeklik -ve de yalan- payından büyük oranda haberdarız ve bu bizi bir anlamda onun yalanlarına da ortak ediyor. Sırf bu ‘yalancı flashback’ sahnesi bile “Öpücük”ü benzerlerinden farklı bir konuma yerleştirmek için yeterli aslında.

Düşünsenize, 1920’li yıllarda kaç tane büyük stüdyo filmi izleyicisine bu tür oyunlar hazırlayıp ezber bozma cesaretini göstermiştir ki. Elbette bu flashback sahnelerini kullanım tarzı itibarıyla filmi benzer yapılara sahip “Yurttaş Kane” (Citizen Kane), “Rashomon” ya da “Olağan Şüpheliler” (The Usual Suspects) gibi başyapıtlarla aynı kefeye koymak fazlaca iyimserlik olabilir ancak bu durum onun en azından kendi janrı içerisinde müstesna bir konuma yerleştirilmeyi hak ettiği ve adını andığımız yapımların bir nevi öncülü olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

# ZORLU YARIŞ

1980'lere dair bir şey söyleyebilmesi için geleceğe bırakılacak filmler sıralaması yapılsaydı zirveye oynardı. **“Zorlu Yarış” (Repo Man)** o kadar 80'ler ki tekrarı imkansız ama aynı zamanda, içerdiği yaratıcılık bugünü sorgulamamıza da olanak sağlayacak 'zamansız' bir film.

**U**ZUN BİR SÜREDİR SINEMA, ANA-AKIMINDAN EN BAĞIMSIZINA, 'ART-HOUSE'DAN KÜLT İDDİALISINA O KADAR FORMÜLLERE BAĞLANMIŞ GİBİ DURUYOR Kİ, DENENENİN DEFALARCA TEKRAR DENENDİĞİ BU ORTAMDA, BİRAZ YARATICILIK İÇİN O ESKİ GÜZEL VIDEO GÜNLERİNE BAKMAKTAN BAŞKA ÇARE KALMIYOR SANKİ. 1984 TARİHLİ ALEX Cox kültü “Zorlu Yarış” belki (en azından benim hatırladığım kadarıyla) Türkiye VHS âleminde pek de büyük bir olay olamadı. Ama yıldönümü, özel DVD edisyonlarıyla kutlanan, dönemin gayet saygıdeğer listelemelerinde 1984'ün en iyi filmi seçilen bu şaheser, bunca yıl sonra Türkiye'de de gizli kalmasına gönlümüzün elvermediği bir seyirlik olarak orada duruyor. Siyah üzeri yeşil fontlu bilgisayar ekranları, Iggy Pop, Suicidal Tendencies gibi punk efsaneleriyle dolu soundtrack'ten fırsat buldukça kendini gösteren synth sesleri, nükleer kriz kaynaklı entrikalarıysa, onu dimağımızda 1980'lerden yadigar o video kültürünün yanına yerleştiriyor.

Yüksek sanat, 'çöp' film arasındaki sınırların gayet bilinçsizce aşıldığı, alelade bir Bud Spencer - Terence Hill komediyle erken dönem Cronenberg'in rahatlıkla yan yana durabildiği söz konusu yıllar belki sadece film zevki o dönemde biçimlenenler için özeldir. Ama “Zorlu Yarış”ın sade suya tirit bir video çağı nostaljisini canlandırmaktan çok daha fazla meziyeti var. Dönemin 'Kıyamet yakın, ama biz eğlencemize bakalım' haletiruhiyesini belgelemesi, 'nihilist' punk neşesini ete kemiğe büründürmesi bunlardan biri. Arabalara odaklanan hikayesiyle beyazperdede 'yaya düşmanı Los Angeles'ın hakkını en çok veren filmlerden olması bir diğeri... Bile isteye yersiz yurtsuz kartonlara dönüştürdüğü karakterleri aracılığıyla tekrarı zor bir atmosfer oluşturması ise belki de en üstün mahareti.

Oxford'da hukuk eğitiminin ardından UCLA'de sinema okuyan 'genç Britanyalı' Alex Cox'un cevher niteliğindeki bu ilk filmi daha açılış sahnesinden nasıl bir üslupta ilerleyeceğini belli ediyor. 'Ucuz filmler'de onlarcasını gördüğümüz türden bir sahne bu. Çölü yarıp geçen, 1960'lardan kalma bir Amerikan arabası, o arabanın gizemli şoförü, lafı ağzında geveleyen küstah bir polis ve kaçınılmaz çatışma. Ne var ki sayısız benzerini gördüğümüz bu sahnede bu sefer farklı bir şeyler de var gibi.

Denk geldiği her klişeyi bambaşka şeylere dönüştüren türden o tanıdık ham enerjiyle şekilleniyor sanki bu sahne. Finaldeki zirve noktasında has 80'ler efektiyle de bu enerji iyice açığa çıkıyor. Polis, arabanın zorla bagajını açtığında bir ışık huzmesiyle karşı karşıya kalıyor, çizgi filmleri akla getiren bir şimşek efektiyle iskeleti çıkıyor

ve sonraki sahnede de sıkıcı bir süpermarkete 'kesiyoruz'.

Misal, Tarantino'nun aynı düzeyde bir etkiye ulaşmak için can atacağı tarzda bir enerji ve efekt bu. Neyse ki filmin geri kalanı da hiçbir noktasında bu enerjiden mahrum bırakmıyor izleyicisini. En cazip zamanındaki Emilio Estevez'in asi genç tipolojisine grafik romanlardan ödünç bir eğlence kattığı performansı, Harry Dean Stanton'ın döktürebilmesinin önünde hiçbir engel bırakmayan olay örgüsü ve neon, punk, nükleer üçgeninden oluşan new wave atmosferiyle “Zorlu Yarış”, sinema tarihinde her unsurun yerli yerine oturduğu o özel örneklerden biri. Bu yönüyle de 1980'lere dair bir şey söyleyebilmesi için geleceğe bırakılacak filmler sıralaması yapılsaydı zirveye oynayacağına kuşku yok. “Zorlu Yarış” o kadar 80'ler ki tekrarı imkansız ama aynı zamanda, içerdiği yaratıcılık ve eğlenceyle, bugünü sorgulamamıza da olanak sağlayacak 'zamansız' bir film.

İssız Amerikan otoyollarının tepile tepile aşıldığı, Los Angeles'ın düz coğrafyasının türlü çıkarımlara meze yapıldığı, bugün her kadrajı birebir yeniden çekilse bile “Zorlu Yarış”ın aynı etkiyi sağlayamayacağı aşikar. Ne de olsa punk'ın popüler kültürle buluştuğu nokta artık o kadar da heyecanlı bir şeylere işaret etmiyor. Sinema endüstrisi ise Emilio Estevez ve Harry Dean Stanton'ın gibi performansların ham enerjisini işleye işleye eritecek reflekslere kavuşalı on yıllar geçti. Böyle bir ortamda ne Emilio Estevez'in hippie anne babasıyla çatışmasının tadı çıkardı ne de Harry Dean Stanton'ın 'repo man' kodlarını açıkladığı sahnelerin eğlencesinin yanına yaklaşılabilirdi. Emilio Estevez'in canlandırdığı genç punk Otto'nun, Harry Dean Stanton önderliğinde araba tahsil işine girdiği ve işin içine tuhaf bir şekilde uzaylıları da dahil eden “Zorlu Yarış”, belki bugün ancak vaat ettiği eğlenceyi sağlayamayan bir seyirlik olabilirdi.

Bu tekrar edilemezlikte Alex Cox'un da, başta Estevez ve Stanton gibi isimlerin olduğu oyuncuların yeteneklerinin payı malum. Ama filmin ortaya çıktığı koşulları da unutmamak lazım... Meramımızı belli etmek için, beklenmedik bir biçimde görüntü yönetmeni Robby Müller aracılığıyla “Zorlu Yarış”ın bir şekilde akrabası sayılabilecek Wim Wenders filmografisine bakalım. Yine Robby Müller'in görüntü yönetmeni olduğu Wenders şaheseri “Paris, Texas”la son dönem Wenders filmlerindeki ABD temsili arasında bir samimiyet ve çarpıcılık farkı yok mu? İster Wenders'in romantizmi olsun, isterse de “Zorlu Yarış”ın 'punk çıkıntılığı', yersiz yurtsuzluğun hakkının verildiği filmler için en iyi adres yine 80'ler.



# SON UMUT

★★★

**ORJİNAL ADI** Children Of Men

**YÖNETMEN** Alfonso Cuaron

**OYUNCULAR** Clive Owen,

Julianne Moore, Michael Caine,

Chiwetel Ejiofor, Danny Huston

**YAPIM/SÜRE** 2006 ABD –

İngiltere, 105 dk.

**GÖRÜNTÜ/SES** 1.85:1, 5.1 DD İng.

ve Tr.

**ŞİRKET** As Sanat (Pinema)



**U**NUTULMUŞ, HATIRLAYANI PEK DE KALMAMIŞ BİR KİTAPTIR, ÇETİN ALTAN'IN 1985'TE YAZDIĞI "2027 YILININ ANILARI". ALTAN, TORUNUNUN 2027'DEKİ BAKIŞ AÇISINDAN KENDİSİNİ, TÜRKİYE'Yİ, DÜNYAYI ANLATIR. İYİMSERDİR... ÖRNEĞİN İNSANIN yaşam süresi 120 yıla dayanacağından 80'lik zamparaların keyifleri gayet yerinde olacaktır vb. Alfonso Cuaron'un, P. D. James'in aynı adlı romanından uyarladığı "Children of Men" ise "Son Umut" olan Türkçe adından kolayca anlaşılacağı gibi içinde umut kırıntıları barındırır da son derece karamsar ve karanlık bir 2027 manzarası çizmekte. Karşımızda tipik bir kara-ütopya var. Öyle ki insanlık tam 18 yıldır yeni bir doğuma tanıklık edememekte, kadınlar hamile kalamamaktadır. Üreme durmuş, dünyanın en genç insanı 18 yaşındayken ölmüştür ve kökümüz tam anlamıyla kurumak üzeredir. Siyasi dengeler alt üst olmuş, her köşe ikinci sınıf insan muamelesi gören mültecilerle dolmuş ve İngiltere'deki bir grup insan ölmekte olan dünyamızdaki bu yeni düzene karşı direniş başlatmıştır. Bir zamanlar esaslı bir örgütçü ve başkaldırcıyken artık kendi halinde, etliye sütlüye pek karışmayan bir adam olmuş, eski sevgilisi sayesinde kendisini birden olayların tam ortasında bulan Theo Faron, bir mucize eseri hamile olduğu anlaşılan mülteci bir siyah kadını "Yarın" adlı bir gemiye yetiştirip umudu yeşertmek, geleceği kurtarmak adına zorlu mu zorlu şiddet dolu bir yolculuğa çıkar.

Hemen belirtiyim ki "Son Umut" da tanıklık edeceğimiz yolculuk ve mücadele kadar zorlu, biraz da sabır isteyen bir film. 1980'lerin başlarında kısa filmlerle atıldığı sinema serüveninde 1990'ların ilk yarısı itibarıyla kendisini bir anda Hollywood'da bulan; Ethan Hawke ve Gwyneth Paltrow'lu Dickens uyarlaması "Büyük Umutlar"la (Great Expectations, 1998) fena puanlar almayıp 2001 Meksika yapımı "Y Tu Mamá También"le adını senaryo dalında Oscar



adayları arasına yazdıran Alfonso Cuaron, resmen büyük oynamış, büyük umutlar peşinde koşmuş bu filmde. Yer yer sendelese de genç ve suratsız bir hamile kadın karakterin öyküye bir türlü dinamizm katamaması ve neredeyse her sahnede tempoyu düşürmesi gibi handikapları bir şekilde başarıyla aşan Cuaron, olan bitene tuhaf biçimde gerçeklik kazandırmak ve inanılabilirlik katmak konusunda da son derece maharet sahibi sayılır. Bunda harika mekan kullanımı ve sanat yönetiminin de büyük payı var kuşkusuz.

Günümüzün en yakıcı ve en küresel sorunlarından biri haline gelen mülteciliği gelecek dünya tasarımı da berbat bir yere yerleştirip bir kez daha dikkat çeken senaryo, devamında politik olarak çok yeni ve şaşırtıcı



şeyler söylemiyor belki ama film kendisini –dediğim gibi yer yer sıkıntı verse de- sonuna kadar izlettiriyor. Kendi adıma, tek istisna dışında filmdeki oyuncu tercihlerinin baştan aşağı yanlış olduğunu rahatlıkla iddia edebilirim. Ama işte o tek istisna öyle bir parıltı katıyor ki “Son Umut” a öyle böyle değil... Kesinlikle Clive Owen’dan, kısacık bir rolü olan Julianne Moore’dan, hatta ve hatta Peter Mullan’dan değil, benzersiz Michael Caine’dan söz etmekteyim. İlk saydıklarımın hepsinin yeri doldurulabilir bu filmde ama yarı ölü karısıyla ormanda bir kulübede yaşayan yaşlı başlı entelektüel hippy Jasper rolünde harikalar yaratan Caine’in eline su bile dökülemez! Anlatılan öykünün seyirci üzerine yerleştirdiği kaçınılmaz tedirginlik duygusunu, canlandırdığı

son derece rahat karakterle öyle bir yok ediyor ki Caine, ilk gördüğümüz andan itibaren bu kez Jasper için kaygılanmaya başlıyorsunuz.

Etkileyici müzik kullanımı ve Emmanuel Lubezki’nin ustalıklı görüntü yönetimiyle de çitasını yükselten “Son Umut”, geleceğe dair kıyamet senaryolarının aşırı nüfus artışına parmak basmasına karşın, felakete ters yönden giriş yapan, klasik ‘Hollywood işleri’nden biri olmadığını sıkça fark ettiren bir film. Seyredin ve P. D. James okuyun.



Theo ve Kee'nin ateş altındaki binadan, askerlerin şaşkın bakışları arasında çıkması...



Julianne Moore'un canlandırdığı radikal aktivist Julian, seyirciye biraz daha lazımdı sanki.

**HEP ‘AŞIRI NÜFUS ARTIŞI’NDAN KORKUYORUZ. MEKSİKALI YÖNETMEN ALFONSO CUARON, ‘YA TERSİ OLURSA!’YI ÇOK ETKİLİ BİR ŞEKİLDE ANLATIYOR “SON Umut” TA...**



## CEHENNEM MELEKLERİ 2



**ORJİNAL ADI** The Expendables 2

**YÖNETMEN** Simon West

**OYUNCULAR** Sylvester Stallone,  
Jason Statham, Jean-Claude Van Damme,  
Jet Li, Arnold Schwarzenegger,  
Dolph Lundgren, Chuck Norris,  
YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 99 dk.

**GÖRÜNTÜ/SES** 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.  
**ŞİRKET** As Sanat (r film)

**AKSİYON  
SİNEMASININ**  
“ÇARŞIDAN ALDIM BİR  
TANE, EVE GELDİM  
BİN TANE” Sİ...

**S**YLVESTER STALLONE KARIYERİNİN SÜRÜNMeye BAŞLADIĞI DÖNEMDE SON KOZUNU OYNAMAYA KARAR VERDİ. HERŞEYİNİ borçlu olduğu iki kahramanına yeni filmler ekledi. “Rocky Balboa” perdenin en melankolik (en azından başlangıçta öyleydi) boksörlerinden birine yine aynı melankoli penceresinden bakmaya çalışan hiç de fena olmayan bir veda filmi oldu.

“John Rambo” hem 80’lerin aksiyon ruhunu okşayarak nostalji yapıyor hem de “Testere” sonrası sinemadaki kan fetişizmine selam çıkıyordu. Rambo hiçbir filminde olmadığı kadar kafa patlatıyor ve kan sıçratıyordu. “John Rambo” gişede de iyi çalışınca Stallone bu ‘daha sert aksiyon’ filmlerine çevirdi dümeni. 2010 yapımı “Cehennem Melekleri”nde Stallone, yine basit ve vahşi bir ‘hepsini öldür’ (shoot em up) hikayesinin içine bu sefer kendi gibi sönmeye yüz tutmuş diğer eski aksiyon yıldızlarını da tıktırarak bu ‘ikinci bahar’a bir çok ismi ortak etti. Stallone yönetmen olarak da filme imzasını atmıştı. Filmin gişe başarısı ikinci filmi de getirdi tabi ama ‘İtalyan aygır’ bu sefer kamera arkasını bu tip filmlerin tecrübeli yönetmeni Simon West’e

bırakıp ‘eski yıldızlar’ kadrosunu daha da genişletti. Zamanında gişelerde esp gürleyen Stallone’nin Schwarzenegger’in bazı aksiyon filmleri basit denklemler üzerine inşa edilmiş pahalı yapımlardı. Ama yine de çoğunun bir zerafeti ve esprisi vardı. “Cehennem Melekleri 2” filmi bize bütün o yıldızları önümüze dizse de bir tanesinin iyi bir filmi kadar cazibe taşıyor. Tam tersi inanılmaz bir kaba sabalık, kitch ve tikiş tikiş bir estetik barındırıyor... Sağlam bir hikayeye dair pek de bir şey barındırmayan film, zaten bunu pek de talep etmeyen bir seyirci kitlesine sesleniyor aslında. Çünkü en büyük merak bütün bu ‘unutulmayan’ların kötü adamları deşe deşe ilerleyip baş kötü adamı nasıl hakladığını görmek! Dolayısıyla bütün bu yüzeyselliğin, duygusuzluğun ve vandallığın arasından üstümüz başımız kanla çıkıyoruz resmen..



Chuck Norris’in çıkış sahnesi, neden “İyi, Kötü, Çirkin”in müziği eşliğinde olduğunu anlamasak da komik geldi...



Aksiyon içinde geçen diyaloglu espriler o kadar klişe ve demode ki... Bu da 80’lerde kalsın artık...



*Sadibey.com*

"Sinema ve filmcilik yararına  
bağımsız iletişim platformu"



# GLORY AT SEA

Benh Zeitlin, Jan Švankmajer'i hatırlatan iki animasyonun ardından "Glory At Sea" ile eşsiz bir dünya yaratmış. Bu dünyanın suları çekildiğinde, sefalet haberleri içeren gazetelerin ve mitoloji kitaplarının sayfalarının birbirine karıştığı görülecektir.

**YÖNETMEN** Benh Zeitlin  
**YAPIM** 2008 ABD  
**SÜRE** 25 dk.

**G**ERÇEKÇİLİĞİYLE BÜYÜLEYEN "DÜŞLER DİYARI" NIN (BEASTS OF THE SOUTHERN WILD) YÖNETMENİ BENH ZEITLIN'IN SUDA GEÇEN yaşamlara zaafı var. "Moby Dick"e saygı niteliğindeki stop motion "Egg", bir yumurtanın içinde ölüm kalım mücadelesi veren iki gemicinin, önüne geleni tüketen kuşumsu insanların midesinde son bulan yolculuğunu anlatıyor. Sanat okulu tarzı aşırılıkları ilginç kılabilen bir tez filmi. Gerçek görüntü ve 'found footage' kolajı "The Origins Of Electricity"de ise meraklı ampuller köklerini araştırırken elektriğin insanoğlunun elinde masum olmayan kullanımlarına şahit oluyorlar. "Egg"den çok daha ilginç bir animasyon ve ampullerin kendilerinden saklanan gerçekleri keşfetmesi hüzünlü. Elektrikli bir uygarlık eleştirisi.

Yönetmenin üçüncü kısa filmi olan "Glory At Sea", "Düşler Diyarı"nın öncülü gibi kabul edilebilecek bir kısa metraj. Koyu mürekkebinin sudan çeken, çocuk

bakış açısıyla 'büyülü gerçekçi' bir estetik yakalayan bir kıyamet sonrası hikayesi. Yarı beline kadar suya batmış bir grup 'survivor', el yapımı gemiyle suyun uzaklara sürüklediği sevdiklerini arıyorlar. Sefaletin koca dalgalarına karşı umudun izini sürüyorlar. Dinî referanslar, bu filmi Katrina Kasırgası sonrası kadar kıyamet sonrası gibi okumaya da izin veriyor.

Umut veren filmde, romantik post-rock gruplarına özgü bir şekilde yaylıların trajedi duygusundan uzaklaşıp göğe havalanır gibi yükselmesiyle adeta insanın içi açılıyor. Benh Zeitlin, Jan Švankmajer'i hatırlatan iki animasyonun ardından "Glory At Sea" ile eşsiz bir dünya yaratmış ve bu dünyanın suları çekildiğinde, sefalet haberleri içeren gazetelerin ve mitoloji kitaplarının sayfalarının birbirine karıştığı görülecektir. Bu küçük mucizenin "Düşler Diyarı" harikasına dönüşmesine şaşırmamak lazım.

# OSCAR'IN YABANCILARI FOREIGNERS OF THE OSCAR

İSTANBUL  
MODERN

10-20 OCAK JANUARY 2013



SİNEMA

KURUCU  
FOUNDER

 Eczacıbaşı

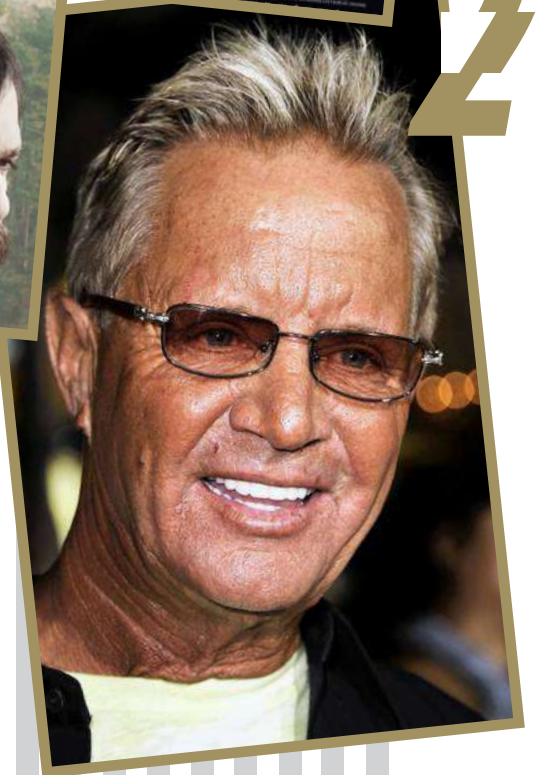
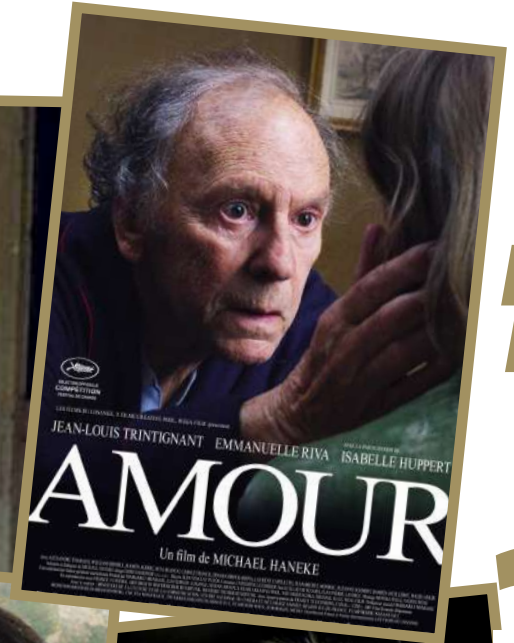
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İLETİŞİM VE  
TEKNOLOJİ SPONSORU  
COMMUNICATION AND  
TECHNOLOGY SPONSOR

 TURKCELL

EĞİTİM SPONSORU  
EDUCATION SPONSOR

 Garanti  
Başka bir arzunuz?



#### 1- "Aşk"ın Oscar adaylığı

Fransızca çekilen ve ABD ortak yapımcısı olmayan, Michael Haneke'nin "Aşk"ı (Amour) nasıl 'en iyi film' dalında Oscar'a aday oldu? Adaylıklar açıklanınca bir soru işareti vardı kafalarda, giderelim: Bir filmin Oscar'a aday olması için Los Angeles'ta 1 Ocak-31 Aralık tarihleri arasında gösterime girmiş olması yeterli.

#### 2- David R. Ellis (1952 - 2013)

"Katil Yılanlar" (Snakes On A Plane), "Ölüm Hattı" (Cellular), "Son Durak 2" (Final Destination 2) ve "Son Durak 4"ün (The Final Destination) yönetmeni David R. Ellis, 60 yaşında yaşamını yitirdi. Eski bir dublör olan ve "Rocky 3"te de rol alan Ellis, "Matrix Reloaded" dahil kimi filmlerin de kamera arkasında çalışmıştı. Toprağı bol olsun, tam bir sinema zanaatkarıydı.

#### 3- "Gözetleme Kulesi"

Rotterdam'da Pelin Esmer'in en iyi filmi olarak gördüğümüz üçüncü çalışması "Gözetleme Kulesi"ne Hollanda'dan müjdeli haber geldi. Film, 42. Rotterdam Film Festivali'nde ana yarışma bölümüne seçildi. SİYAD Türk Sineması ödüllerine de sekiz dalda aday olan yapım, umarız büyük ödülü alır.

#### 4- Reha Erdem'in "Jîn"i Berlin'de

Reha Erdem'in geçen yıl çektiği filmler merakla bekleniyor. Şu günlerde "Jîn" in afişi görücüye çıktı. Film muhtemelen İstanbul Film Festivali'nde izleyeceğiz. Gelen duyurular bu yönde. Ayrıca film, Berlin Film Festivali'nin "Generation" bölümünde Kristal Ayı için yarışacak.

#### 5- Metin Kaçan'ın intiharı

Yine bir ikilem... Yazar Metin Kaçan'ın ölümüyle o malum 'tecavüz davası' yeniden hatırlandı. Yazarlığı ve kişisel yaşamındaki yapıp ettikleri arasında kaldı insanlar. Sonuç: İçimizdeki yargılama virüsü galip geldi. Belki de bu virüs onu intihara sürüklemiştir, bilinmez. Sinemaya da uyarlanan "Ağır Roman"ın yazarı Metin Kaçan'a Allah rahmet eylesin...

# ROCK FM 94.5 7. CADDE



**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00 / 00.00 ARASI  
**94.5 ROCK FM**'DE



“ PERDEDE CİNSELLİĞİN DE BİR GERİLİM UNSURU  
OLMASI GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNÜYORUM. ”

*Alfred Hitchcock*